Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

LES og LÆR

3

STREIK!

OM ØKONOMISK OG POLITISK KAMP

»Strasbourgertesene« artikler av Engels, Lenin og Stalin

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

LES OG LÆR 3

Bestillingsnummer: LL 3
© Forlaget Oktober A/S, Oslo 1971, 1977

1. opplag
(Oktober-heftene 2)
april 1971, 5000

2. opplag
oktober 1975,
5 - 9000

3.opplag (LL 3),
september 1977,
9 - 13 000

Streik!

Om økonomisk og politisk kamp

Oktober

FORLAGET OKTOBER A/S
OSLO 1977

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

INNHOLD

Forord fra forlaget. . . . . s. 3
V.I.Lenin: Om streiker. . . . . s. 5
Lærdommer av de økonomiske kampene.
Strasbourgerkonferansens resolusjon i anledning
av spørsmålet om streiketaktikken i den nåværende perioden. . . . . s. 14
J.Stalin: Klassekamp. . . . . s. 41
F.Engels: En rimelig dagslønn for et rimelig dagsverk. . . . . s. 46

Tidligere utgitt i hefteserien Les og lær:

LL 1: Tron Øgrim: Proletariatets demokratiske diktatur (utsolgt)
LL 2: Massene er de virkelige heltene. Tekster om masselinja av Mao Tsetung, Lenin, Stalin, Dimitrov. Kommer høsten 1977
LL 4: Lenin, Stalin, Mao Tsetung: Om ungdommen

ISBN 82-7094-038-0

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

FORORD FRA FORLAGET

Dette utvalget av artikler av Engels, Lenin, Stalin og resolusjonen fra Den Røde Faglige Internasjonalens Strasbourgerkonferanse blei laget i desember 1970 etter initiativ fra Rød Front-styret i Det norske studentersamfunn, høsten 1970.

Bakgrunnen for at initiativet blei tatt var oppsvinget i streikekampen i 1970, med Sauda-streiken og streiken i Oslo Sporveier som de viktigste. Formålet med utvalget var å lage et hefte til bruk for arbeidere i kamp og for alle andre progressive som ønsker å drive et aktivt og effektivt støttearbeid for streikekampene.

I annet opplag, som kom i 1975, blei det foretatt en del rettelser og mindre tilføyelser for å angi kildene for artiklene mer nøyaktig.

Dette nye opplaget er uforandra i forhold til de tidligere, med ett unntak. I de tidligere utgavene har innledninga til resolusjonen fra Strasbourger-konferansen ikke vært med. Den er nå føydd til.

Vi veit av erfaring at heftet er svært nyttig og brukbart. Det er blitt brukt flittig i streiker og streikestøttearbeid siden det kom. Dette har styrka klassekamplinja i streikene, det har svekka innflytelsen fra opportunister og revisjonister, og har uten tvil hatt betydning for de seirene som er blitt vunnet.

Vi anbefaler folk å studere heftet og oppfordrer deg til å spre det breitt blant arbeidskamerater som forbereder kamp eller er i kamp.

Når det gjelder linjene for den daglige kampen mot kapitalismen i Norge i dag, viser vi til AKP(m-l)s prinsipp-program fra 2. landsmøte, som kom ut som bok på Forlaget Oktober i februar 1977.

Forlaget Oktober
Oslo, august 1977

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Solidariteten er arbeiderklassens mektigste våpen i kampen. Bildet viser en typisk situasjon fra en større svensk by under Kirunastreiken. (Foto: NTB)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

V. I. Lenin:

OM STREIKER

I de seinere år er det blitt meget vanlig i Russland at arbeidere streiker. Det finnes ikke lenger et eneste industrialisert distrikt der det ikke har forekommet en rekke streiker. I de store byene tar streikene aldri slutt. Det er derfor forståelig at klassebevisste arbeidere og sosialister blir stadig mer opptatt av spørsmålene om streikenes betydning, metodene for å gjennomføre dem, og de oppgaver streikene medfører for de sosialister som deltar i dem.

Vi skal forsøke å gi et riss av våre tanker omkring disse spørsmålene. I denne første artikkelen tar vi opp streikenes allmenne betydning i arbeiderklassens bevegelse. I neste artikkel skal vi ta opp den russiske lovgivningen mot streik, og i en tredje den måten streiker er blitt og blir gjennomført på i Russland, foruten holdningen klassebevisste arbeidere bør ha til streiker.

I

For det første må vi finne en forklaring på hvorfor streik bryter ut og sprer seg. Enhver som selv har deltatt i streiker, hørt om dem fra andre eller lest om dem i aviser skjønner straks at streik bryter ut overalt hvor det settes i gang store fabrikker. Det er neppe mulig å finne en eneste en blant de større fabrikkene med hundreder (ofte tusener) av sysselsatte der det ikke er forekommet streik. Da vi bare hadde noen få fabrikker i Russland, hadde vi også få streiker; men da de store fabrikkene begynte å øke raskt i antall både i de gamle industrialiserte distriktene og i nye byer og landsbyer, har også streikene økt i antall.

Hvorfor fører storstilt industri uvegerlig til streik? Det er fordi kapitalismen nødvendigvis tvinger arbeiderne til kamp mot arbeidsgiverne, og når produksjonen øker i omfang vil kampen nødvendigvis ta form av streik.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

La oss forklare dette.

Kapitalismen er navnet på det samfunnssystem der jorda, fabrikkene, redskapene osv. tilhører et lite antall landeiere og kapitalister, mens folkemassene ikke eier noe som helst, eller svært lite, slik at de må la seg leie som arbeidere. Jordeierne og fabrikkeierne leier arbeidere og får dem til å produsere varer av alle slag som de selger på markedet. Arbeidsgiverne betaler ikke høyere lønninger enn at arbeiderne og familiene deres såvidt kan leve av det, mens det arbeiderne produserer utover denne summen går i fabrikkeiernes egne lommer som fortjeneste. Under det kaptialistiske økonomiske system er derfor massene annenmanns leiearbeidere: de arbeider ikke for seg selv, men for arbeidsgivere mot lønn. Det er forståelig at arbeidsgiverne alltid forsøker å senke lønningene, for desto mindre de gir arbeiderne, desto større blir profitten. Arbeiderne forsøker å få høyest mulig lønn for å kunne skaffe familiene sine tilstrekkelig og sunn mat, for å kunne leve i skikkelige hjem, og for å kunne kle seg som andre mennesker og ikke som tiggere. Derfor pågår det en uopphørlig kamp om lønningene mellom arbeidere og arbeidsgivere, og all den stund arbeidsgiveren uhemmet kan ansette hvem han lyster, tar han dem som er billigst. Arbeideren kan la seg leie av hvem han vil, og oppsøker derfor de arbeidsgiverne som betaler mest. Uansett om arbeideren arbeider på landsbygda eller i byene, om han lar seg leie av en godseier, en rik bonde, en entreprenør eller en fabrikkeier, pruter han alltid med arbeidsgiveren og kjemper om lønna.

Men er det mulig for en enkelt arbeider å kjempe aleine? Antallet av arbeidere øker stadig: bønder går konkurs og flykter fra landsbygda til byene eller fabrikkene. Godseierne og fabrikkeierne innfører maskiner som gjør arbeiderne arbeidsløse. I byene har vi stadig flere arbeidsløse og på landsbygda flere og flere tiggere; de som sulter tvinger lønningene stadig nedover. Det blir umulig for arbeideren å kjempe aleine mot arbeidsgiveren. Hvis arbeideren forlanger skikkelig lønn eller nekter å godta at lønnen blir senket, ber arbeidsgiveren ham forsvinne – det finnes nok av sultne mennesker ved porten som ville være glade for å arbeide mot lav lønn.

Når folket blir utsugd i den grad at det alltid finnes en mengde arbeidsløse i byene og landsbyene, når fabrikkeiernes formuer hoper seg opp slik at småhandlerne blir presset ut av millionærene, da står også den enkelte arbeider *fullstendig maktesløs* overfor kapitalisten. Da er det mulig for kapitalisten å knuse arbeideren helt, drive ham til døde ved slavearbeid, og selvsagt ikke bare ham, men også kona og barna hans. Hvis vi f. eks. tar de yrkene der arbeiderne enda ikke har oppnådd lovens beskyttelse slik at de ikke kan øve noen som helst motstand mot kapitalistene, ser vi en uhørt lang arbeidsdag, ofte opptil 17–19 timer: vi ser barn i 5–6-års alderen som sliter

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

seg ut i arbeidet; vi ser en generasjon av arbeidere som alltid er sultne og som langsomt dør av sult. Eksempel: Arbeidere som træler for kapitalistene i sine egne hjem – uansett kan enhver arbeider nevne utallige eksempler. Selv i slaveriets og de livegnes tid fantes det aldri en så grusom undertrykkelse av det arbeidende folket som under kapitalismen der arbeiderne ikke har sjanse til å øve motstand eller oppnå beskyttelse av lover som begrenser arbeidsgivernes vilkårlige overgrep.

Derfor begynner arbeiderne en desperat kamp for å forhindre at de skal synke så dypt. Ettersom de oppdager at den enkelte er fullstendig maktesløs og at kapitalens undertrykkelse truer med å knuse dem, begynner arbeiderne å gjøre samlet opprør mot arbeidsgiverne. Vi får arbeiderstreiker. I begynnelsen er ikke arbeiderne helt klar over hva de forsøker å oppnå – de mangler klar innsikt i *hensikten* med aksjonene, og knuser ganske enkelt maskinene eller ødelegger fabrikkene. De ønsker bare å gi uttrykk for sitt raseri overfor fabrikkeierne, eller de prøver ut sin samlede styrke for å slippe unna en uutholdelig situasjon uten egentlig å forstå hvorfor tilstanden virker så håpløs og hva de burde søke å oppnå.

I alle land tok arbeidernes raseri form av isolerte opprør – politiet og fabrikkeierne kaller dem »mytterier». Overalt førte disse spredte opprørene til mer eller mindre fredelige streiker på den ene siden, og dessuten til at arbeiderklassen kjemper på alle fronter for total frigjøring.

Hvilken betydning har så streik for arbeiderklassens kamp? For å besvare dette spørsmålet må vi først få en bredere forståelse av streik. Som vi har sett, er det under avtale mellom arbeider og arbeidsgiver at lønningene blir bestemt, og hvis den enkelte arbeider under disse forholdene overhodet ikke har noen makt, er det klart at arbeiderne må kjempe samlet for kravene sine. De er nødt til å organisere streiker enten for å forhindre arbeidsgiveren fra å senke lønningene, eller for å oppnå høyere lønn. Vi vet at arbeiderne streiker i alle land der de har det kaptialistiske system. Overalt, både i de europeiske landene og i Amerika føler arbeiderne seg maktesløse når de står splittet; bare samlet kan de øve motstand mot arbeidsgiverne – enten ved å streike, eller ved å true med streik. Ettersom kapitalismen utvikler seg, etter som det reises stadig nye store fabrikker og småkapitalistene blir dømt ut av storkapitalistene, da blir det også mer nødvendig med samlet motstand fra arbeidernes side fordi arbeidsløsheten øker, konkurransen mellom kapitalister som ønsker å produsere varene sine billigst mulig blir skjerpet (slik at de må betale arbeiderne minst mulig), og svingningene i industrien går raskere mens krisene blir mer akutte. Når det går bra for industrien gjør industriherrene store fortjenester uten tanke på å dele med arbeiderne; men når det bryter ut kriser forsøker fabrikkeierne å skyve tapene over på arbeiderne. I de europeiske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

landene innser de nødvendigheten av streik i det kapitalistiske system, og loven i disse landene forbyr ikke organisering av streikekamp. Bare i Russland står de barbariske lovene mot streik fremdeles ved makt.

Likevel er det streikekampene, som er sprunget ut av selve det kapitalistiske samfunnets vesen, som betegner begynnelsen på arbeiderklassens kamp mot dette samfunnssystemet. Når de rike kapitalistene blir konfrontert med eiendomsløse arbeidere enkeltvis, betyr dette absolutt slaveri for arbeiderne. Men når eiendomsløse arbeidere forener seg, blir forholdene annerledes. Ingen rikdom kan gavne kapitalistene dersom de ikke finner arbeidere som er villige til å anvende sin arbeidskraft på redskaper og materialer som tilhører kapitalistene, for å produsere nye rikdommer. Så lenge arbeiderne står overfor kapitalistene på individuell basis, er de fortsatt slaver som uopphørlig må arbeide til andres fortjeneste for selv å skaffe seg en brødskorpe. Men når arbeiderne setter fram sine krav i fellesskap og nekter å underkaste seg pengesekken, er de ikke lenger slaver. De blir mennesker: De krever at arbeidet deres ikke bare skal tjene til å berike en håndfull arbeidsskye, men også til at de som arbeider skal kunne leve som mennesker. Slavene begynner å kreve å være herrer; ikke å arbeide og leve slik godseierne og kapitalistene bestemmer, men slik det arbeidende folket selv bestemmer. Derfor vekker streikene frykt hos kapitalistene: De er tegn på at deres overherredømme er i ferd med å bli undergravd. »Alle hjul står stille om din mektige arm krever det,» heter det i en tysk sang om arbeiderklassen. Og slik er det: Fabrikkene, godseiernes jord, maskinene, jernbanene osv. osv. er alle som hjul i en kjempemessig maskin – maskinen som utvinner forskjellige produkter, foredler dem, og leverer dem til bestemmelsesstedet. Det er *arbeideren* som setter denne maskinen i bevegelse ved å dyrke jorda, grave fram mineraler, lage bruksgjenstander i fabrikkene, bygge hus, fabrikker og jernbaner. Når arbeiderne nekter å arbeide truer hele maskinen med å stanse. Enhver streik minner kapitalistene om at det er arbeiderne og ikke de selv som er herrer – de arbeiderne som stadig mer høylydt hevder sine rettigheter. Enhver streik er en påminnelse for arbeiderne om at deres stilling ikke er håpløs, at de ikke står aleine. Se hvilken enorm virkning streikene har både på de streikende selv og på arbeidere ved fabrikker i nærheten eller i samme industrigren. I normale, fredelige tider utfører arbeiderne sitt arbeid uten å mukke, uten å motsi arbeidsgiveren eller diskutere sine forhold. I streiketider framsetter han sine krav med høy røst, han påminner arbeidsgiverne om alle deres overgrep, han krever sin rett, han tenker ikke bare på seg selv og sin egen lønn, men på alle sine arbeidskamerater som har lagt ned arbeidet sammen med ham og som reiser seg for arbeidernes krav uten å frykte prisen. Enhver streik krever sin fryktelige pris av det arbeidende folket, en pris som bare kan sammenliknes

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

med krigens herjinger – sultne familier, tap av lønninger, hyppige arrestasjoner, forvisning fra byene der de har sine hjem og sitt arbeidssted. Til tross for disse lidelsene forakter arbeiderne dem som lar arbeidskameratene i stikken og treffer avtaler med arbeidsgiverne. Til tross for lidelsene som streikene har påført dem, får arbeiderne ved nabobedriftene nytt mot når de ser at kameratene deres har tatt opp kampen. »Folk som satser så mye for å knekke en enkelt borger klarer nok å knekke hele borgerskapets makt», sa en stor lærer i sosialismen, Engels, en gang han omtalte de engelske arbeidernes streiker. Det er ofte nok at en fabrikk streiker, til øyeblikkelig å utløse streiker i en hel rekke bedrifter. Hvilken enorm moralsk innflytelse streiker har! Hvilken virkning har det ikke på arbeidere å se at kameratene deres ikke lenger er slaver, men – om bare for en tid – mennesker på like fot med de rike! Ved enhver streik gjør tanker om sosialisme seg sterkt gjeldende blant arbeiderne, tanker om hele arbeiderklassens kamp for frigjøring fra kapitalens undertrykkelse. Det har ofte skjedd at arbeidere på en bestemt fabrikk, eller i en bestemt industrigren eller i en bestemt by, knapt har tenkt over eller ant noe om sosialisme før de fikk erfare en storstreik; men etter streiken startet de studieringer og foreninger slik at flere og flere arbeidere ble sosialister.

Av streik erfarer dessuten arbeiderne hva arbeidsgivernes og deres egen styrke består i; de lærer seg til ikke å bare tenke på sine egne arbeidsgivere og sine egne, nærmeste arbeidskamerater, men på alle arbeidsgivere – hele klassen av arbeidsgivere og hele klassen av arbeidere. Når en fabrikkeier som har trukket millioner ut av arbeidernes slit i flere generasjoner, nekter å innvilge aldri så små lønnspålegg eller tilmed forsøker å senke lønnene enda mer og kaster tusener av sultne familier på gaten dersom arbeiderne gjør motstand, da blir det ganske klart for arbeiderne at kapitalistene som klasse er hele arbeiderklassens fiende og at arbeiderne bare har seg selv å stole på i samlet kamp. Det hender ofte at en fabrikkeier gjør sitt beste for å føre arbeiderne bak lyset med falske løfter om velgjørenhet for å tilsløre det faktum at arbeiderne blir utbyttet. Streiker skjærer alltid igjennom dette bedraget ved å avsløre »velgjørerne» som ulver i fåreklær.

Ennvidere åpner en streik arbeidernes øyne ikke bare for kapitalistenes, men også for regjeringens og lovverkets karakter. Akkurat som fabrikkeierne forsøker å stå fram som arbeidernes velgjørere, forsøker også regjeringens embedsmenn og deres lakeier å overbevise arbeiderne om at tsaren og hans regjering tar like mye hensyn til arbeiderne som til fabrikkeierne, slik loven tilsier. Arbeideren kjenner ikke lovene, har ingen kontakt med regjeringsfolk, og særlig ikke dem i høye stillinger, så han tror ofte på alt dette. Men så bryter det ut en streik. Statsadvokaten, fabrikkinspektøren, politiet og ofte militære tropper dukker opp på fabrikken. Arbeiderne får vite at de har brutt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Når arbeiderne ikke lenger kan disiplineres med fredelige midler griper kapitaleierne til vold. Bildene her er fra Norgas-streiken våren 1970. Øverst: Streikevakter ved bedriftsporten. Nederst: Politiet på vei for å »rydde vei» for streikebrytere etter initiativ fra bedriftsledelsen. 50 politifolk deltok i aksjonen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

loven: Arbeidsgiverne har lovens velsignelse til å møtes og åpent diskutere måter å skjære ned arbeidernes lønn på, men arbeiderne blir erklært for forbrytere dersom de kommer til en felles avtale! Arbeidere blir drevet ut av hjemmene sine, politiet stenger forretninger der arbeiderne kan skaffe mat på kreditt, og soldater blir hisset opp mot arbeiderne selv når de opptrer rolig og fredelig. Soldatene får tilmed ordre om å skyte på arbeiderne, og når de dreper uvæpnede arbeidere ved å skyte dem i ryggen under flukt, sender tsaren selv et takksigelsesbrev til hæren (slik han takket styrkene som hadde drept streikende arbeidere i Jaroslavl i 1895). Det ble klart for enhver arbeider at den tsaristiske regjeringen er hans verste fiende siden den forsvarer kapitalistene og binder arbeiderne på hender og føtter. Det begynner å gå opp for arbeiderne at lovene er skapt utelukkende i de rikes interesse; at regjeringens folk beskytter disse interessene; at det arbeidende folket er kneblet uten rett til å gjøre sine behov kjent; at arbeiderklassen selv må tilkjempe seg retten til å streike, retten til å trykke arbeideraviser, retten til å delta i en nasjonalforsamling som utskriver lover og sørger for at de blir håndhevet. Regjeringen vet godt at streik bidrar til å åpne arbeidernes øyne. Derfor frykter den streik og gjør hva den kan for å stanse streikene så fort som mulig. En tysk innenriksminister som med god grunn var beryktet for sin forfølgelse av sosialister og klassebevisste arbeidere, sa en gang til folkets representanter: »Bak enhver streik lurer revolusjonens uhyre.» Enhver streik styrker og utvikler arbeidernes forståelse av at regjeringen er deres fiende og at arbeiderklassen må forberede seg på å kjempe mot regjeringen for folkets rett.

Derfor lærer streikene arbeiderne å forene seg; de viser dem at de først kan kjempe mot kapitalistene når de står sammen. Streik lærer arbeiderne å tenke på hele arbeiderklassens kamp mot hele klassen av fabrikkeiere og mot politistatens vilkårlige regjering. Derfor kaller sosialister streik for »en skole i krig», en skole der arbeiderne lærer å føre krig mot sine fiender for å frigjøre hele folket, alle som arbeider, fra kapitalens og regjeringens åk.

En skole i krig er imidlertid ikke krigen selv. Når streik blir vanlig hender det at arbeidere (også sosialister) tror at arbeiderklassen kan konsentrere seg om streiker, streikekasser og streikeforeninger alene. De tror at arbeiderklassen kan oppnå betydelig bedring i sin situasjon og tilmed fullstendig frigjøring bare ved streikekamp. Når de ser hvilken makt en samlet arbeiderklasse eller tilmed en liten streik kan innebære, tror enkelte at arbeiderklassen bare behøver å organisere en generalstreik over hele landet for at arbeiderne skal få det de ønsker av kapitalistene og regjeringen. Dette ga arbeiderne i andre land uttrykk for da arbeiderbevegelsen enda var ung og arbeiderne uerfarne. *Men det stemmer ikke.* Streik er *ett* av arbeidernes

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

midler i kampen for frigjøring, men ikke det eneste, og dersom arbeiderne ikke retter sin oppmerksonhet mot andre kampformer, kommer arbeiderklassen til å stagnere i vekst og utvikling. Det er sant at det trengs penger til arbeidernes underhold under streiker dersom streikene skal lykkes. Slike streikekasser (som regel penger som tilhører arbeidere fra forskjellige industrigrener eller forskjellige fag) har man i alle land, men her i Russland er det spesielt vanskelig fordi politiet oppsporer dem, tar pengene og arresterer arbeiderne. Arbeiderne kan selvsagt holde seg skjult for politiet, og det er selvfølgelig viktig å ha slike midler i bakhånd, så vi vil ikke fraråde arbeiderne å opprette slike streikekasser. – Men man må ikke regne med å få særlig mange bidrag til slike kasser så lenge de er forbudt, og så lenge medlemskapet i slike organisasjoner holder seg på et lavt tall kan ikke arbeidernes midler komme mye til nytte. Dessuten kan ikke arbeiderklassen begrense seg til streikekamp i land der man har åpne arbeiderorganisasjoner som disponerer store pengesummer. Det skal ikke mer til enn en krise i selve industrien (lik den vi begynner å nærme oss i Russland i dag), før fabrikkeierne med hensikt forårsaker streiker fordi de tjener på å stanse arbeidet en tid tappe arbeiderne for midler. Derfor kan ikke arbeiderne under noen omstendigheter støtte seg utelukkende til streikekamper og streikeforeninger. For det annet kan streiker bare gi resultater der arbeiderne er tilstrekkelig klassebevisste, der de er i stand til å velge det riktige øyeblikket for streik, der de vet hvordan de skal framsette sine krav, og der de har kontakt med sosialister som kan skaffe dem flygeblad og brosjyrer. Det er foreløpig få slike arbeidere i Russland, og vi må sette alt inn på at bevegelsen skal vokse slik at arbeiderklassens sak skal bli kjent for massene av arbeidere og gjøre dem kjent med sosialismen og arbeiderklassens kamp. Dette er en oppgave som sosialister og arbeidere må påta seg i fellesskap ved å organisere et sosialistisk arbeiderparti. For det tredje viser streikene arbeiderne at regjeringen er deres fiende og at man må bekjempe den. Det er faktisk streikene som gradvis har lært arbeiderklassen i alle land å kjempe mot regjeringen for sine egne rettigheter, og for hele folkets rettigheter. Som vi sa er det bare et sosialistisk arbeiderparti som kan føre denne kampen ved å gjøre det sanne bildet av regjeringen og arbeiderklassens sak kjent. Ved en annen anledning skal vi ta opp hvordan streiker blir gjennomført i Russland spesielt, og hvordan klassebevisste arbeidere burde dra nytte av dem. Her vil vi bare påpeke at streik er en skole i krig og ikke selve krigen, og at streik bare er en kampform, bare en side av arbeiderbevegelsen. Fra individuelle streiker kan og må man gå videre til hele arbeiderklassens kamp for hele det arbeidende folkets frigjøring, slik de gjør det i alle land. Når alle klassebevisste arbeidere blir sosialister, dvs. når de kjemper for denne frigjøringen, når de forener seg over hele landet for å spre sosialismen blant arbeiderne og lære dem alle former for kamp mot fienden,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

når de bygger opp et sosialistisk arbeiderparti som kjemper for hele folkets frigjøring fra regjeringens undertrykkelse og fra kapitalens åk, bare da blir arbeiderklassen grunnstammen i den store bevegelsen i alle land som forener alle arbeidere og hever den røde fane med ordene: »Arbeidere i alle land foren dere!».

Skrevet 1899,
først publisert 1924

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

LÆRDOMMER AV DE ØKONOMISKE KAMPENE

Strasbourgerkonferansens resolusjon i anledning spørsmålet om streiketaktikken i den nåværende perioden

Innledning

De store økonomiske sammenstøtene og kampene som har funnet sted siden Den Røde Faglige Internasjonalens IV. kongress i Tyskland, Polen, Hellas og flere land og som har omfattet flere hundretusentalls arbeidere, har klart bekreftet riktigheten av den økonomiske og politiske analysen som kongressen foretok og likeledes den streiketaktikken og strategien som kongressen trakk opp.

I begynnelsen og i noen tilfeller også i den videre utviklingen har disse streikene og lockoutene for det første hatt en utpreget massekarakter og politisk karakter, og for det andre har de uten tvil inneholdt elementer av angrep og motangrep fra arbeidermassenes side. Det er ingen tvil om at vi i samband med den rasjonaliseringen som pågår nå, kapitalens offensiv og den tiltakende aktiviteten i arbeiderklassen står ved begynnelsen av en flodbølge av politiske og økonomiske sammenstøt mellom arbeid og kapital, og at bare en virkelig revolusjonær ledelse av disse kampene kan gi kampen resultater. Dette forplikter R.F.I.s tilhengere til å sette all kraft inn på oppgava med å rive ledelsen av kampen ut av hendene på de reformistiske forræderne og overta den selvstendige ledelsen av de økonomiske kampene.

Den alvorligste av de mange, store og kompliserte vanskelighetene som de revolusjonære fagforbundene har å overvinne består i de opportunistiske avvikene som stammer fra reformistenes påvirkning av de minst standhaftige elementene i våre egne rekker. De opportunistiske avvikene og tendensene er: den faglige legalismen (redsel for å overtre bestemmelsene i vedtektene, underkastelse for de forskjellige bestemmelsene til det reformistiske fagforeningsbyråkratiet osv.), halehengspolitikk etter massene, undervurdering av kampdyktigheten deres og manglende forståelse for sammenhengen mellom den økonomiske og politiske kampen. Disse opportunistiske feilene trer klarest for dagen under store økonomiske kamper. Disse kampene krever kampberedskap, utholdenhet, bøyelighet og forståelse for å sette den taktikken som den

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

IV. kongressen har slått fast om i handling. Alle avvik og all vakling i våre egne rekker må overvinnes kraftig og energisk i den nærmeste fremtid.

En av de største svakhetene i arbeidet til de revolusjonære fagforeningene og den faglige opposisjonen er utilstrekkelig studium av erfaringene fra tidligere kamper. Streikebølgen byr fram et rikt materiale som må utnyttes i de kampene som kommer.

Kampen om den selvstendige ledelsen av de økonomiske kampene under et systematisk streikebryteri fra de reformistiske fagforeningsapparatenes side blir en stadig mer vanlig foreteelse for hver dag som går. Men formene og metodene for denne kampen veksler fra land til land, avhengig av særegenhetene i den industrien det gjelder, styrkeforholdet innenfor arbeiderklassen osv. Hvordan skal kampen føres? Hvilke organer skal skapes for å forberede og gjennomføre kampen? Hvordan skal en avvise framstøtene fra arbeidskjøperne og reformistene under kampen? Hvordan skal en trekke med de uorganiserte, kvinnene og ungdommen? Hvordan kan en mobilisere hele arbeiderklassen til støtte for de kjempende gruppene? Det er disse spørsmålene som enhver deltaker og enhver leder av de moderne økonomiske konfliktene blir stilt overfor. Her kommer erfaringene fra Loz til stor nytte for Tyskland og Frankrike, erfaringer fra de franske streikene utnyttes i Tyskland og de tyske arbeidernes erfaringer utnyttes i andre land. Men de revolusjonære fagforeningene og opposisjonene interesserer seg alt for lite for det arbeidet som er blitt utført i de økonomiske kampene. De arbeider ofte etter en sjablong og improviserer ofte tilmed i slike tilfeller der en allerede har erfaringer å støtte seg på som viser fordelene ved den ene eller den andre kampmetoden. Tilhengerne av R.F.I. må ta det som sin oppgave å studere enhver økonomisk konflikt inngående og slå fast hvilke vansker som dukker opp og finne midlet som de kan overvinnes med. Alle eksisterende svakheter og mangler må behandles fordomsfritt. Bare gjennom inngående studium av de positive og negative erfaringene i tidligere økonomiske kamper kan en oppnå virkelige framskritt for de kommende klassekampene mellom kapital og arbeid.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

I. Forberedelsen av massene til streikene og lockoutene.

Erfaringene fra de siste streikene i Frankrike, Tyskland og Polen har vist at forberedelsene har vært utilstrekkelige. For at arbeiderne ikke skal bli overrumplet, må de faglige opposisjoner og de selvstendige revolusjonære forbund drive sitt arbeide i følgende retning:

1) De revolusjonære forbunds og faglige opposisjoners daglige arbeid i hver enkelt produksjonsgren har til oppgave å forberede arbeiderne på de forestående sammenstøt mellom arbeid og kapital.

2) Ved det første tegn på stigende utilfredshet blant arbeiderne eller aggressive hensikter fra arbeidskjøpernes side mot arbeiderne, må en gjøre klart for arbeiderne på de bedrifter det gjelder, at et sammenstøt nærmer seg.

3) Det agitatoriske og organisatoriske forarbeidet må føres under parolene: »Vent dere ingenting fra de reformistiske lederne, de vil forråde dere», »Ta saken i egne hender», »Forbered dere til kamp ellers blir dere slått». I forbindelse med denne agitasjon må en utnytte alle konkrete tilfeller av forræderi fra det faglige byråkratis side under de økonomiske kamper.

4) Alt under denne forberedelsesperioden er det nødvendig under møter og gjennom muntlig samtale og påvirkning å trekke til seg elementer blant partiløse, anarko-syndikalister, reformistiske eller andre arbeidere som kan bringes til å delta i kampen mot arbeidskjøperne på grunnlag av vår selvstendige taktikk, uavhengig av det faglige byråkrati, og som sammen med de revolusjonære arbeiderne kan trekkes inn i organene som skal forberede og lede kampen.

5) De økonomiske krav må stilles opp og utformes slik at massene forstår dem, de må springe ut av den konkrete situasjon som foreligger, må overveies av samtlige interesserte arbeidere, for at kravene skal kunne vinne flertallet av arbeiderne for seg og danne grunnlaget for en enhetsfront nedenfra og for en enhetlig aksjon.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

6) Konferanser av representanter for bedriftene eller av bedriftsrådene blir ofte av stor betydning i forberedelsesperioden, dog under forutsetning av at disse ikke står under reformistenes innflytelse og at de ikke er klassesamarbeidsorganer.

7) De revolusjonære forbund og faglige opposisjoner må stadig på det mest omhyggelige passe på at arbeidet i alle deres organer foregår i nær kontakt med arbeidermassene på bedriftene, og i særdeleshet på det mest energiske bekjempe alle tilløp til byråkratisme, løsrivelse fra massene, noe som vil være en hindring mot å kunne reagere hurtig på det som foregår blant massene.

8) De revolusjonære forbund og opposisjoner må drive hele sitt forarbeid slik at kravet om nødvendigheten av å skape kamporganer til ledelse av kampen utgår fra de menige arbeiderne selv, og blir gjort til gjenstand for diskusjon i samtlige bedrifter.

9) Blir det truet med lockout må man sende ut parolen om å skape *kampledelser til å bekjempe lockouten* og gjennomføre arbeidernes krav. Det må kreves at disse kampledelsene skal velges av samtlige arbeidere på bedriftene *uten hensyn* til parti- og fagforeningsmedlemskap, enten de er organisert eller uorganisert.

10) Forutsatt at det foreligger en situasjon som er gunstig for streik og det er kampstemning blant massene, må man skyve i forgrunnen kravet om dannelse av en *streikeledelse* som velges av samtlige arbeidere (selv om streiken ledes av en revolusjonær fagforening). Ved disse valgene skal arbeidere av alle retninger delta, og likeledes både organiserte og uorganiserte.

11) Samtidig må det drives en forbitret agitasjon og propaganda blant massene mot *innsettelse av streikeledelser ovenfra* og mot forsøk fra det faglige byråkrati på å legge ledelsen av konflikten i hendene på slike komiteer.

12) Arbeidet med å forberede arbeidermassene til kamp må skje både muntlig og gjennom pressen. I denne forbindelse påhviler det dagspressen og partipressen en særlig viktig oppgave. Ønskelig er også utgivelsen av flygeblad, spesialnumre av de forskjellige presseorganer, bedriftsaviser osv. som særlig tar opp den truende konflikten.

13) Farligst for økonomiske kamper er enhver form for improvisering og streikeoppfordringer under inntrykk av følelsen og ikke av en kjølig beregning. Av lederne må det kreves at de ikke bare nøye kjenner vedkommende industrigren, men de må i særdeleshet være godt informert om det som foregår blant massene. Oppgaven består i ikke å gripe inn for sent, ikke å dilte etter massene, å sammenfatte massenes kampvilje, men på den annen side heller ikke å lage streik gjennom dekret uten først alvorlig å ha forberedt massene til kamp.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

14) Av spesiell betydning er det å velge det riktige tidspunkt for erklæring av streiken. I denne forbindelse (det heldige valg av tidspunktet) må man ubetinget nyttiggjøre seg erfaringene fra Lodz. Valget av et uheldig tidspunkt kan på forhånd dømme konflikten til en uheldig utgang. Derfor må streiken begynnes på et tidspunkt som er gunstig for arbeiderne, og som må bestemmes ut fra situasjonen (den økonomiske og politiske situasjon), etter de lokale forhold og årstiden, etter maktforholdene, etter arbeidskjøpernes politikk osv.

15) I forberedelsesperioden må man reise spørsmålet om fonds for de streikende og lockoutede, særlig i slike land og fagforeninger hvor det ikke finnes egne streikekasser. Om det er uriktig å tro at arbeiderne kan beseire arbeidskjøperne ved hjelp av pengene i fagforeningskassene, så er det også uriktig å tenke på hjelp til de streikende og lockoutede når kampen alt er i gang (Frankrike).

II. Kamporganenes former, deres natur og funksjoner.

Hele forarbeidet har til oppgave å klargjøre for de brede masser som er interessert, nødvendigheten av at kampen blir organisatorisk forberedt. Dette betyr så meget at vi blant massene må reise spørsmålet om utvalg for å bekjempe lockouten, streikeledelse og særlige kommisjoner til ledelse av kampen. I tilfelle av en truende lockout er det nødvendig å gå til valg av utvalg til å bekjempe lockouten, og når det gjelder streiker velge streikeledelser flere dager før streiken blir erklært.

Valget av streikeledelse, henholdsvis kampledelse, mot lockouten, må foretas flere dager før lockouten, henholdsvis streiken, begynner. Hvis lockouten blir erklært plutselig, eller hvis streiken bryter ut uventet, og det således ikke kan velges utvalg og ledelser i god tid på forhånd, må en straks allerede ved streikens eller lockoutens begynnelse, og før arbeiderne ennå har forlatt bedriften sammenkalle bedriftsmøter (møter på bedriftens avdelinger), hvor en etter forutgående agitasjon foreslår valgt en ledelse og samtidig framlegger en liste av revolusjonære, anarko-syndikalistiske, reformistiske, kristelige og partiløse arbeidere, laget på forhånd.

Når det gjelder *sammensetningen av streikeledelsene* er det av særlig betydning at disse streikeledelsene blir valgt på bedriftene eller til og med særskilt for avdelingene på bedriftene, for at de kan gi en omfattende representasjon av alle grupper av arbeidere, *som f. eks. fabrikkdelegasjonene i Lodz.*

Valgmåten avhenger av konflikten og bedriftens størrelse. Jo større streikeledelsene blir, desto lettere vil det være for den å lede alle arbeiderne.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

I mindre bedrifter kan det velges et medlem av streikeledelsen for hver 25–50 arbeidere, i større bedrifter for hvert 100–200. I storbedrifter hvor det arbeider titusener av arbeidere, må streikeledelsen bestå av 2–300 personer for at de gjennom de valgte medlemmer kan stå i direkte forbindelse med alle avdelinger på bedriften.

En slik stor streikeledelse må velge et eget utøvende organ, hvis oppgave vil bestå i regelmessig å sammenkalle alle komiteens medlemmer, avlegge regnskap for den, informere den og gjennom den opprettholde forbindelsen med de streikende, og det er her av betydning at det blir pålagt hvert enkelt medlem av streikeledelsen bestemte forpliktelser. Med hensyn til streikeledelsens funksjoner og oppgaver, må en tilstrebe følgende:

1) Streikeledelsen har til oppgave med alle midler å føre kampen for virkeliggjørelsen av de krav arbeiderne har stilt. Kampens utfall vil avhenge av hvorvidt det lykkes for streikeledelsen å fortrenge de reformistiske fagforeningsapparaters innflytelse fra bedriften og tilrive seg den fullstendige ledelse av streiken.

2) Streikeledelsen må lede kampen, føre mulige forhandlinger, undertegne den eventuelle overenskomsten. I den forbindelse må det allerede på forhånd meddeles at alle avtaler som det reformistiske byråkrati slutter bak ryggen på de kjempende arbeidere ikke er forpliktende for arbeiderne.

3) Streikeledelsen må oppmerksomt forfølge det faglige byråkratis virksomhet, i tilfelle av forhandlinger og manøvrer bak kulissene må den sette i verk demonstrasjoner foran forbundskontoret, innkalle møter av organiserte og uorganiserte, forlange at det reaksjonære faglige byråkrati blir avsatt, samle inn penger som skal komme alle streikende til hjelp, og systematisk undergrave tilliten til det reformistiske, henholdsvis kristelige fagforeningsapparat, særlig blant de sosialdemokratiske og kristelige arbeidere.

4) Streikeledelsen må i den faglige opposisjonens hender, bli et mektig våpen til å fjerne alle kapitalens agenter og arbeidskraftkjøpernes forbundsfeller fra forbundene.

5) Streikeledelsen må få bedriftsrådene til å delta i kampen. Men hvis disse følger det faglige byråkrati, må det føres en likeså forbitret kamp mot dem som mot fagforeningsbyråkratiet.

6) Streikeledelsen har til hovedoppgave ikke bare å konsentrere massenes oppmerksomhet på de paroler som blir oppstilt under vår kamp. men også – *hvilket er særlig viktig* – å fullstendiggjøre og utvide de opprinnelige paroler og utsende nye politiske paroler alt etter den situasjon som oppstår og under hensyntaken til de forandrede forhold, uten noensinne å la initiativet gli ut av hendene på seg.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

7) En streikeledelse kan og skal ikke stille seg på standpunktet »alt eller intet». Streikeledelsen må i kampens forløp vurdere forholdet mellom kreftene riktig og forstå å manøvrere (naturligvis ikke i den forstand at de lager intrigemakeri med spissene). Manglende elastisitet ville stride mot de samlede erfaringer fra den revolusjonære klassekamp.

8) For en riktig ledelse av en streik eller lockout er det nødvendig at lockoututvalgene eller streikeledelsene forener alle de arbeidere som rammes av konflikten. I tilfelle større lockouter eller streiker, som omfatter en hel rekke av bedrifter innenfor et større distrikt eller en hel industrigren, må det skapes en sentral streikeledelse gjennom representanter fra de lokale streikeledelsene.

9) En slik demokratisk valgt streikeledelse, henholdsvis lockoutledelse, må for å gjennomføre kampen med hell innføre den strengeste indre disiplin.

10) Blir det valgt kampledelser mot lockout, streikeledelser eller andre kamporganer til en forestående kamp, må en søke å oppnå at det blir vedtatt en spesiell beslutning om rett til å trekke tilbake slike medlemmer av disse organer som ikke etterkommer de oppgaver som er pålagt dem i retning av en energisk gjennomførelse av kampen, og som dermed handler mot sine velgeres vilje.

11) Kampledelsen mot lockouten, streikeledelser og andre kamporganer må ikke bare sørge for en regelmessig registrering av alle arbeiderne som rammes av konflikten, men må også sørge for at kontrollstedene arbeider regelmessig, slik at forbindelsene blir trygget og det størst mulige antall arbeidere trekkes aktivt med i kampen.

12) Streikeledelsene må opprettholde en intim forbindelse mellom de streikende arbeidere og de arbeidsløse masser, for å forebygge muligheten av at de arbeidsløse blir brukt til å slå ned den økonomiske kampen.

III. Vår taktikk i de demokratisk valgte streikeledelser.

Da streikeledelsen er et organ som velges av samtlige arbeidere, består den nødvendigvis av arbeidere av forskjellige retninger. I kampens begynnelsesstadium kan tilhengerne av R. F. I. også være i mindretall. I slike tilfeller må revolusjonære arbeiderne legge for dagen den største omtanke, takt og forståelse for å vinne flertallet for den revolusjonære taktikk. Framfor alt må R. F. I.-tilhengerne være de mest disiplinerte medlemmer av alle streikeledelser. I alle streikeledelsens møter må de kritisere ubesluttsomhet, vakling og tilbøyeligheter til å gi etter, og avsløre de reformistiske og kristelige representanters manipulasjoner. Hvis det viser seg tegn til vakling innenfor

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Ekstra-utgave

Aftenposten

Ekstra-utgave

Velbevebnede kommunistiske røde garder overmanner politiet ved Menstad.

Kommunistene angrep med staurer og stener og såret og misshandlet flere politifolk. Blandt de hårdt sårede er lensmann Jacobsen i Gjerpen.

Det demonstrasjonstog som den revolusjonære fagoppposisjon idag sendte til Menstad fikk et meget uhyggelig forløp, idet voldsmennene brøt politisperringene på hovedveien til Menstad, hvorpå der opstod en vild kamp. 3—4 politimenn blev skamslått og måtte føres på sykehus. Også flere kommunister blev såret.

Demonstrasjonen samledes kl. 14.15 ved «Folkets Hus» i Skien. Det var 200 menn og 30 kvinner. Fortsett gikk en 300-mann garde med røde skjerf.

Straks før det nådde bygrensen delteg toget i 2 flokker, for å vill-lede politiet. Den røde garde, som følgeri av mannskaper, tok av mot øst på en sti gjennom skogen frem til den gamle hovedvei fra Skien til Porsgrunn. Den annen avdeling fortsatte langs elven til Menstad, hvortil den kom ved 15-tiden. Her sperret 24 politimenn veien og toget stoppet op ca. 100 meter foran sperringen. Det var sendt for å vill-lede politiet inntil hovedstyrken nådde frem. Nogen få av flokken forsøkte enkeltvis å bryte sperringen, men lot igjen.

Et par hundre meter lengere mot syd ved Menstad gård hadde 30 politimenn tatt opstilling.

Det annet demonstrasjonstog hadde anskiftet leiet og ved Bue idrætsanstalt nå for Borgestad. Straks efter at Skienstoget hadde dårt og ved der kom det til intermezzoer hvor uorganiserte et meget dårre tog fra Porsgrunn. Dette hadde tatt samme i dagen, og blev ved en uskemt idé med bierstøp fra Skienstoget. Efter at bolerne hadde holdt et par korte taler om at det gjaldt i dette øieblikk, drog hele styrken forbi Borgestad til Menstad.

Da dette tog innstilt ved Menstad gård, traff det på den første politistyrke på veien til Menstad, under ledelse av politifuldmektig Thiis. Da var klokken 15.20. Toget nærmeste hvem som var politiet fikk skulde skiftning, og øieblikkelig toget var nådd hvem til politiskikker, begynte det å kaste med store kjæmper. Det resulterte med hundrer av disse over politiet og det ut ellers overvinnere stanse et øi at det hele var godt organisert. Dage gutter stod oppe på fjellet og forøgete stenkastere med videre.

Politifuldmektig Thiis var en av de som stod i rette på vanskelighetene og betydelige gikk på med kolbøn. Demonstrantene så imidlertid sitt mott til i kappe vanskelighetene og hadde lærerig hvorfor og med stakker, kjæmper og instrumenter. Det blev en et vilt blodgrønning, hvor den fjelt i

Politiet sperrer veien til Menstad.

Politikammeret i Porsgrunn

Politistyrken var utfor svak og den var på hans bevæpnet med kolber, mens kommunistene var utstyrt med staurer, kjeltinger og store stener. Politiet måtte derfor trekke sig tilbake og demonstrantene bestemte sig nu på Menstad, hvor de har bestilt arbeidsplassen.

Det demonstrantene har en forlatt Menstad og er dreiet tilbake til den respektive byer, drøier de holder store møter.

Det er nu hung politi.

Regieringen drøfter situasjonen.

I Skattinget behandlet i det siste aktuelle aktualitet gikk i presset en kontroverse mellom regieringens medlemmer om de forholdsregler som nu treffes i anledning av den utvortige situasjon ved Menstad.

Fra Skattens-vanskeligheten. Demonstrantene ved kanalen.

Borgerpressas versjon av det som skjedde på Menstad i 1931 da streikende arbeidere gikk til aksjon for å få fjernet streikebrytere som arbeidet under politibeskyttelse. Da de første nyhetene om »Menstadslaget» nådde hovedstaden gikk forsvarsministeren i den daværende Bondepartiregieringen, major Vidkun Quisling, til det skritt å sende kampoppsatte avdelinger av garden og militærfartøyer til åstedet for »kommunistopptøyene».

Det var dette året de drepende skuddene falt i Ådalen i Sverige: En militæravdeling åpnet ild mot et demonstrasjonstog av streikende sagbruksarbeidere med fem drepte og flere sårede som resultat.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

streikeledelsen, skal R. F. I.-tilhengerne forlange at spørsmålet om kampens fortsettelse blir forelagt masseforsamlinger av arbeiderne til avgjørelse. Blir dette kravet avslått, må en blant massene reise krav om valg av ny streikeledelse og valg av mer besluttsomme og utholdende ledere. Trer det revolusjonære mindretall ut av en streikeledelse som er kommet under reformistenes innflytelse, appellerer mindretallet til massene og organiserer valg på ny streikeledelse for å føre kampen videre. I ytterste fall kan og må den revolusjonære fløy tre ut av streikeledelsen, nemlig hvis flertallet ligger under for reformistenes innflytelse og arbeider for en avblåsning av streiken, mens massene i overveiende grad er rede til å føre kampen videre. R. F. I.-tilhengerne må sørge for at massene har kontroll over streikeledelsens virksomhet og opptreden og med all besluttsomhet kjempe mot at streikeledelsen blir degradert til å være et hjelpeorgan for forbundene. Det er R. F. I-tilhengernes viktigste oppgave å sørge for at deres beste og mest energiske tillitsmenn på demokratisk måte blir innvalgt i streikeledelsene og gjennom sitt energiske, mønstergyldige og klassebevisste arbeid vinner en ledende stilling innenfor den. De må innenfor utvalgene og ledelsene alltid opptre organisert, men samtidig uten et øyeblikk å miste forbindelsen med de masser som har valgt dem, stadig støtte seg til massenes tillit, og rive arbeidere av alle retninger med seg. Det er R. F. I.-tilhengernes oppgave å befeste massenes tillit til disse kamporganer, og faktisk lede massene gjennom de partiløse streikeledelser og kampledelser mot lockoutene.

IV. Lede, men ikke kommandere!

En streik eller en lockout, som setter de brede masser i bevegelse, skaper en gunstig situasjon for å utvide den revolusjonære fløy av arbeiderbevegelsen. Men denne innflytelsen kan bare tilta hvis de ledende elementer har en særlig god føling med massene og skaper sunne forhold mellom streikeledelsen og de streikende. Streikeledelsen må forstå ikke et eneste øyeblikk å tape forbindelsen med massene, den må legge vekt på stadig å holde massene underrettet om hva den gjør, og sørge for å supplere sine medlemmer gjennom nye, virkelystne og energiske personer, og i det hele på enhver måte drive sitt arbeid slik at enhver arbeider kan kontrollere det. Særlig farlig er det i slike tilfeller hvor streikeledelsen slår an en kommandotone like overfor de streikende, hvis de prøver å avgjøre viktige spørsmål ut fra egen maktfullkommenhet, eller til og med går så langt som til å oppgi visse krav eller endog avblåser streiken. Systemet med befalinger og hemmelig diplomati må drives ut av streikeledelsens praksis. Deres rolle og betydning vil bare vokse, såfremt streikeledelsen står under massenes kontroll og tar stilling til alle viktige spørsmål i streikekampen sammen med dem. Massenes kontroll over

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011
streikeledelsens virksomhet og streikeledelsens kontakt med massen utelukker naturligvis ikke at streikeledelsene hvor det er nødvendig, i en fart fatter selvstendige beslutninger når situasjonen krever det og gir massene rapport om hva de har gjort. I denne forbindelse må lærdommene fra de siste streikene studeres omhyggelig, og det må øves en streng kritikk i alle tilfeller hvor streikeledelsene har forfalt til kommandering.

V. Forholdet mellom streikeledelsene og det reformistiske fagforeningsapparat.

Enten utnevner reformistene streikeledelsen selv, eller også prøver de å få igjennom at de blir representert i den. De erfaringer man gjorde i Lodz viste at det er ensbetydende med begynnelsen til nederlaget hvis man slipper representanter for de reformistiske forbund inn i streikeledelsene. Derfor er det nødvendig å legge ganske særlig vekt på at streikeledelsene blir beskyttet mot påvirkning fra sosialdemokratiet og det reformistiske fagforeningsbyråkratiet, hvorunder en særlig energisk må oppta kampen mot at det blir tatt med offisielle representanter for de reformistiske forbund i streikeledelsene. En skal overhodet ikke ta med representanter for de reformistiske forbund i streikeledelsene. Alle reformistenes forsøk på å trenge inn i streikeledelsene må av R. F. I.-tilhengerne møtes med krav om at samtlige medlemmer av streikeledelsen skal velges av samtlige beskjeftigede arbeidere på bedriften, såvel organiserte som uorganiserte. Likeledes må reformistenes forsøk på å la valgene på streikeledelsene bli foretatt av forbundsmedlemmer bekjempes. *Blir streiken formelt ledet av det reformistiske forbund, så kan man gå med på å innta en eller to representanter for forbundet med rådgivende stemme for at de skal kunne avgi rapport om hva forbundsledelsen foretar seg.* Alle forsøk på å mildne kampen mot fagforeningsbyråkratiet under streiken, under påskudd av at det står i spissen for streiken, må tilbakevises på det mest energiske. Nettopp når en streik pågår, gjelder det å tidoble energien for å avsløre de reformistiske fagforeningsbyråkrater, deres metoder for å undertrykke streiken, deres manøvrer, deres underhåndsintriger med borgerskapet og den borgerlige stat osv. Denne avsløringspolitikken må ikke bare skje gjennom partipressen, men også i særdeleshet gjennom streikeledelsene. For bare ved at streikeledelsene blir stilt i motsetning til det fagforeningsapparatet som reformistene behersker, kan en gjennomføre en virkelig selvstendig ledelse av de økonomiske kampene. Selv den minste ideologiske og organisatoriske avhengighet av det reformistiske fagforeningsapparat, selv den minste svekkelse av kampen mot det kan føre til et nederlag i streiken og til svekkelse av den faglige opposisjonens autoritet, dermed også en svekkelse av de streikeledelsene som er skapt på deres initiativ.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

VI. Problemet om enhetsfronten under streiker og lockouter.

Opphisselsen blant massene som følge av den truende konflikten er gunstig for dannelsen av en enhetsfront nedenfra. Foran kampens begynnelse gjelder det å gå over fra agitasjon og propaganda for enhetsfronten til organisatoriske forholdsregler. I denne forbindelse er følgende nødvendig:

1) I samtlige valgte organer må det innvelges de beste og mest kamperfarne arbeidere av alle retninger, kommunistiske, sosialdemokratiske, kristne, uorganiserte osv.

2) Streikeledelsen må gi grupper av arbeidere i oppdrag å avlegge rapport om det arbeid som er utført, for på denne måten å frata sosialdemokratene monopolet på rapportavleggelse blant de kristne og de kristelige forbund og blant de sosialdemokratiske arbeiderne.

3) De må sørge for at de forskjellige funksjonene i streikeledelsen blir overlatt til partiløse og reformistiske arbeidere, slik at disse blir trukket med i umiddelbart medarbeiderskap og direkte deltakelse i kampen.

4) Hvis partiløse, kristne eller sosialdemokratiske arbeidere avlegger rapport om streikeledelsens virksomhet, så må de sørge for å gjennomføre at disse rapporter blir offentliggjort i deres egen presse.

5) Av særlig betydning er det under streiker og lockouter å sørge for å få innkalt spesielle brede konferanser av organiserte og uorganiserte arbeidere, arbeidersker og unge arbeidere, for at ledende kampstillinger kan bli gitt til de beste og mest energiske blant dem.

6) Ved streiker og lockouter må en særlig anvende oppmerksomhet på å sørge for at alle manipulasjoner mellom spissene og dannelsen av en enhetsfront ovenfra mellom lederne blir bekjempet.

7) De tilhengere av den røde fagforeningsinternasjonalen som treffer avtaler med de reformistiske ledere om til gjensidig beskyttelse under streiker å gi avkall på gjensidighetskritikk o. l. fortjener en særlig skarp fordømmelse. Det er ingen enhetsfront, men en slem karikatur av enhetsfronten.

8) Enhetsfronten under en streik eller lockout har til oppgave å øke massenes kampvilje, ikke å være en gjensidig forsikringsordning for lederne. Av denne grunn må vår kurs i retning av en intim enhetsfront med arbeiderne i de reformistiske organisasjonene gå hånd i hånd med en forbitret kamp mot de reformistiske foreningspampene.

9) En av de mest virksomme metoder for enhetsfronten som sveiser de streikendes rekker sammen, er organiseringen av massedemonstrasjoner og tog gjennom gatene under ledelse av de valgte kamporganer mot det borgerlige og sosialdemokratiske politi, mot de borgerlige og sosialdemokratiske kommunale myndigheter osv.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

10) Den enhetsfront som under kampens forløp blir gjennomført nedenfra må etter avslutningen av kampen utnyttes til å knytte R. F. I.-tilhengerne sammen med massene med faste bånd. De former dette skjer under retter seg etter forholdene i vedkommende land, etter industrigrenene, etter maktforholdene innenfor arbeiderklassen osv. De resultater som er oppnådd, må ubetinget utnyttes og forankres.

VII. Streikevakter av arbeidere og selvforsvarskolonner.

Utfallet av en streik avhenger i mange tilfeller av hvorledes streikevakten er organisert, og om de streikende forstår å avverge og slå tilbake anslagene fra de kjøpte arbeidskjøperbandene og streikebryterne. I sammenheng med dette får organiseringen av streikevaktene og selvforsvarsorganisasjonene en særlig stor betydning. På dette område har kamporganene følgende oppgaver:

1) Som streikevakter må ubetinget anvendes arbeidere av alle retninger, og streikevaktkolonnene må organiseres slik at også uorganiserte arbeidere, sosialdemokrater og kristne virker sammen med erfarne kampkamerater.

2) Streikevaktene må velges ut omhyggelig. Til dette arbeidet må en ikke bare anvende ungdommer, men også eldre arbeidere og arbeidersker, særlig også arbeiderhustruer.

3) En må sørge for å trekke brede kretser av arbeiderne med i streikevakten (masseposter) for å beskjeftige det størst mulige antall arbeidere aktivt under streiken.

4) Av stor betydning er det å gjennomføre særlige demonstrasjoner av arbeiderkvinner og arbeiderbarn mot streikebryterne og de politifolk som forsvarer dem.

5) Det må gjøres til *plikt* for alle streikende å stå streikevakt. Ingen arbeider må unndra seg å utføre bestemte plikter under konflikten.

6) I land hvor det hersker fascisme og hvit terror (Italia, Polen, Romania, Bulgaria) eller i land hvor streikebryteriet er organisert av arbeidsgiverne og reformistene i fellesskap, må man allerede fra streikens første øyeblikk legge grunnlaget for selvforsvarsorganisasjonene og trekke de mest aktive arbeiderkadrer med i disse.

7) Særlig er det ønskelig å anvende medlemmer av idrettsorganisasjonene og proletariske kvinneorganisasjoner, som kan spille en meget stor rolle under en streik, til streikevakter og selvforsvarsorganisasjoner.

8) Gjennom sammenstøtene mellom streikevaktene og statsmaktenes organer skal ikke bare streikevaktene selv, men hele massen av de streikende, lære den elementære sannhet om samarbeidet mellom arbeidskjøperne og den borgerlige stat.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

9) Det må vies særlig oppmerksomhet til kampen mot de forskjellige politi- og private spionorganisasjoner (bedriftspoliti, pinkerton, bedriftsspioner, brannmannskap som bestanddel av bedriftspolitiet osv.).

VIII. Ville eller uoffisielle streiker.

Den internasjonale reformismes politikk som tar sikte på en »fredelig» bileggelse av alle økonomiske kamper gjennom tvungen voldgift, systematisk sabotasje og bekjempelse av arbeidernes krav gjennom det reformistiske forbundsapparat, stiller for de brede arbeidermasser problemet om kampen for de aller mest elementære krav uten hensyn til eller mot det reformistiske fagforeningsbyråkratis vilje. De såkalte ville eller uoffisielle streikene, dvs. slike streiker som blir erklært av arbeiderne uten vedkommende forbunds godkjennelse eller mot de offisielle sentralorganers vilje, streiker som nå og da bryter seg vei gjennom fagforeningsstatuttene, danner nå den eneste veien for å ta kampen opp mot den stigende utbyttingen og det voksende trykket fra arbeidskjøpernes side. Streiker uten forbundenes godkjennelse og mot deres vilje blir stadig hyppigere. De er alt blitt et massefenomen, og vil i framtida bli det i enda høyere grad. Ut fra dette framstår oppgaven å anerkjenne de såkalte ville eller uoffisielle streiker mens fagforeningsbyråkratiet styrer kursen mot å gi avkall på streikekampene. Streiker som forløper uten eller mot det reformistiske forbunds vilje, især i de landene hvor fagforenings-byråkratiet ennå er sterkt (Tyskland, England) krever ganske alvorlige forberedelser og anspennelse av kreftene fra R. F. I.-tilhengernes side. Framfor alt gjelder det å overvinne undervurderingen av det reformistiske fagforeningsapparatets krefter og frykten for selvstendige aksjoner fra arbeidernes side uten eller mot fagforeningsbyråkratiets side i våre egne rekker. Dag ut og dag inn må man drive propaganda og agitasjon blant massene. Under dette må det legges vekt på at arbeiderne ikke har noe å vente seg av det reformistiske forbundsapparatet, da dette bare er en hemsko for arbeidernes kamp for sine elementære krav. Bryter det ut såkalt vill eller uoffisiell streik, så er det særlig nødvendig å vekke til live massenes initiativ og handlekraft, for bare hvis man kan spore de brede masser til aktiv deltakelse i kampen lykkes det å bryte gjennom enhetsfronten mellom arbeidskjøperne, den borgerlige stat og det reformistiske byråkratiet.

IX. Utvidelsen av kampfeltet, problemet om reservene.

I den nåværende situasjon, under kapitalens fortrustning og konsentrasjon, blir arbeiderklassen i enhver økonomisk konflikt stilt overfor problemet om

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

reservene. Like overfor de mektige arbeidskjøperorganisasjoner, som forføyer over uuttømmelige pengekilder og kan støtte seg på den samlede makt hos den borgerlige stat og de reformistiske organisasjonene, får enhver større økonomisk konflikt betydning for den samlede arbeiderklasse, og derigjennom får problemet *om å utvide kampen* særlig stor betydning for forløpet og utgangen av den påbegynte kampen. Kampen kan utvides »vertikalt» og »horisontalt», dvs. den kan omfatte alle eller en betraktelig del av arbeiderne innenfor vedkommende industrigren, eller også samtlige arbeidere innenfor hele distriktet. Såvel i det ene som i det andre tilfelle er utvidelsen av kampen bare mulig etter at det er gjort et alvorlig forarbeid og et intenst arbeid blant disse arbeidergruppene før kampens begynnelse og i særdeleshet under dens forløp. Spørsmålet om hvilke grupper av arbeidere som skal mobiliseres til hjelp, avhenger av hvor de arbeidskjøperne som berøres av konflikten, best kan rammes. Framfor alt kommer alle bedrifter som er knyttet til vedkommende trust og er underlagt den, i betraktning, videre må oppmerksomheten rettes mot slike bedrifter som leverer råstoffer eller forarbeider de frambrakte produkter. Man må gjøre regning med at arbeidskjøperne i tilfelle gir leveringskontraktene til andre steder og skaffer seg manglende varer fra andre distrikter eller fra utlandet m. v. Men et meget virksomt våpen er å trekke inn land- og sjøtransport i konflikten, likedan allmennyttige foretak som elektrisitets- og gassverker osv.

I alle disse tilfellene må en ta den alminnelige konstellasjon i betraktning og ikke bare vårt ønske om å utvide kampen, men også grensene for vår innflytelse, i hvilken grad massene er forberedt og den beredvillighet som er tilstede hos dem om å slutte seg til kampen av solidaritetsgrunner. Av dette følger at en under forberedelsen av kampen og i forløpet av den må være stadig oppmerksom på at en isolering av bevegelsen fra de brede arbeidermasser i andre industrigrener fører alvorlige farer med seg.

X. Fortsettelse av kampen etter at reformistene har avblåst den.

Erfaringene fra de siste streiker i Nord-Frankrike, i Ruhrområdet, i Lodz osv. har vist at hvis reformistene ikke klarer å kverke bevegelsen alt i begynnelsen, vil de i kampens forløp søke seg et beleilig tidspunkt for streikebryteri, for å falle de kjempende arbeiderne i ryggen. Reformistene benytter seg av sin innflytelse over visse lag av arbeiderne, for de mest passive elementer vil alltid låne øre til dem som til og med under sosialismens fane foreslår å innstille kampen og ødelegger systematisk den ene massebevegelse etter den andre. Det pleier da å gå slik at bevegelsen blir kverket gjennom forhandlinger bak kulissene uten arbeidernes vitende og vilje. Av denne grunn

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

må R. F. I.-tilhengerne føre konflikten og mens den pågår reise en forbitret kamp for at de streikende arbeiderne selv på sine møter skal fatte avgjørelsen om kampens avblåsning. Under alle de siste streikene har reformistenes streikebrytertaktikk ført til at flertallet av arbeiderne gjenopptok arbeidet, og for R. F. I.-tilhengerne oppsto da i sin fulle bredde spørsmålet om man kunne og skulle fortsette kampen i de bedrifter og distrikter hvor R. F. I.-tilhengerne har den avgjørende innflytelse.

Fortsettelsen av kampen i Widsews bedrifter i Helluin etter at den alminnelige kampen var kvalt, i Lodz og i Nord-Frankrike, var både politisk og taktisk helt riktig.

Naturligvis blir kampen under slike omstendigheter ytterst vanskelig. For arbeidernes krefter er allerede brutt og det tilbaketoget som er blitt framkalt gjennom sosialdemokratiets og amsterdammernes streikebrytertaktikk utøver en demoraliserende virkning på de streikende. Ikke desto mindre er en fortsettelse av kampen i visse tilfeller ubetinget nødvendig, ellers ville alle streiker også i framtida bli kverket som følge av reformistenes systematiske streikebryterpolitikk. En fortsettelse av kampen etter at flertallet av arbeiderne er falt fra, krever en uhyre utholdenhet, særlig høy grad av besluttsomhet, en høyt utviklet målbevissthet og en kolossal energi fra alle de arbeiderne som blir på sin post. For bare under disse betingelser kan en ikke bare holde stand, men også vinne denne delen av slaget. Ut fra den omstendighet at flere slike streiker (f. eks. den hos Widsow) har lidd nederlag, kan en ikke trekke den slutning at denne kampmetode er falsk, men derimot må en slutte at R. F. I.-tilhengerne i slike tilfeller må øke sine anstrengelser for å organisere og mobilisere massene i hele landet for å hjelpe de arbeiderne som kjemper på dette ene avsnittet av den sosiale fronten.

XI. Hvorledes kan man forhindre at kampen blir undertrykket?

Det reformistiske fagforeningsapparatets systematiske streikebrytertaktikk bringer spørsmålet opp om hvorledes man kan avverge kampens undertrykkelse i dets fulle bredde. Her står R.F.I.-tilhengere foran innviklede og særegne oppgaver. Arbeidermassene kan bare beskyttes fullt ut mot undertrykkelse av bevegelsen hvis det lykkes helt å utrydde reformistenes innflytelse på massene. Jo mer klassekampen tilspisser seg desto mer hensynsløst må vi bekjempe kapitalens reformistiske agenter blant arbeiderne. Løsningen av disse oppgavene vil kreve mange års anspent organisatorisk-politisk, agitatorisk-politisk og agitatorisk-propagandistisk arbeid for å slutte de brede massene sammen på klassekampens grunn. Alt avhenger her av vår egen dyktighet, vår handlekraft, konsekvens, utholdenhet,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

av at vi kan vise den høyeste grad av iherdighet og elastisitet og – hvilket er særlig viktig – av tempoet for utvidelse av vår politiske innflytelse. Til å gjennomføre disse kompliserte oppgaver finnes retningslinjer utarbeidet i alle enkeltheter av Kominterns og R.F.I.'s kongresser.

Anderledes forholder det seg med de særlige oppgaver som R. F. I. - tilhengerne står foran under de indre konkrete forhold i den nåværende perioden av vekst i de økonomiske kampene. Her oppstår en rekke konkrete oppgaver hvis systematiske gjennomførelse er forutsetningen for en gunstig avslutning av den kampen som er påbegynt på dette bestemte frontavsnittet.

Et heldig utfall av kampen forutsetter følgende:

1) Kampen mot alle kapitalens forbundsfeller må skjerpes, blant annet må arbeiderklassen foran utbruddet og særlig under konflikten advares om at fienden finnes innenfor deres egne rekker.

2) Ved valget av lockutvalg, streikeledelser og andre kamporganer må alle personer som har med sosialdemokratiet og fagforeningsbyråkratiet å gjøre vises tilbake som streikebrytere.

3) Man må bestrebe seg på at bare slike folk blir innvalgt i kampledelsene som allerede har bevist, at de kjemper for arbeiderklassens sak.

4) Under konflikten må kampen mot voldgiftsvesenet og andre borgerlig-reformistiske metoder for likvidering av kampen økes.

5) Man må systematisk undergrave tilliten til det reformistiske fag-foreningsapparatet og dets klassesamarbeidstaktikk.

6) I streikens forløp må det reageres mot ethvert fordekt skritt fra de reformistiske fagforeningsledernes side, og ikke bare i pressen, men i første rekke på streikemøtene, gjennom vedtak av resolusjoner som fordømmer kapitulasjonspolitikken, sjakringen bak kulissene og streikebrytervesenet.

7) Det må føres en energisk kamp mot at de faglige organene (styrer, representantskaper o. s. v.) egenmektig treffer den endelige avgjørelsen om kampens avblåsning. Disse spørsmålene avgjøres av samtlige arbeidere, organiserte som uorganiserte, og av de kamporganer som er valgt av samtlige arbeidere. Man må ikke glemme at det organiserte streikebryteruvesenet bare kan overvinnes gjennom en jernhård og besluttsom organisasjon. Derfor er det før kampen og særlig mens den pågår nødvendig å befeste fraksjonen (de revolusjonære fagforeninger) utvide og styrke den faglige opposisjonen idet vi skritt for skritt organisatorisk befester vår voksende politiske innflytelse. Nettopp i tider hvor det foregår store kamper, må alle partiets, den faglige opposisjonens og de revolusjonære forbundenes organer arbeide med den største intensitet og trekke stadig nye lag av arbeiderklassen inn i den aktive kampen mot det reformistiske streikebrytervesen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Således vil bare et iherdig, systematisk, anspent arbeid for befestelse og sammensveisning av våre rekker gi oss muligheten til å bryte streikbrytervesenet og skaffe et gunstig utfall av konflikten tross arbeidskjøpernes, den borgerlige stats og det reformistiske forbundsapparatets enhetsfront.

XII. Streiker i land hvor fagbevegelsen er splittet.

De revolusjonære forbund i land hvor fagbevegelsen er splittet (Frankrike, Tsjekkoslovakia, Hellas, Japan osv.) anvender riktignok de internasjonale politiske og taktiske erfaringer i de økonomiske kampene, men har allikevel samtidig en hel rekke spesielle oppgaver, som i særdeleshet blir aktuelle når en massebevegelse oppstår. Hvis kampen om ledelsen av massene i land som Tyskland og England utspilles mellom de offisielle fagforeningsorganene og opposisjoner, så foregår kampen om innflytelsen over massene og om ledelsen av bevegelsene i land hvor fagbevegelsen er splittet mellom to organisasjoner. I en slik situasjon er det en av de revolusjonære forbundenes viktigste oppgaver å utnytte enhver økonomisk kamp for å styrke sine posisjoner gjennom å utvide rammen for de revolusjonære forbundene idet det verves nye medlemmer blant de uorganiserte på de reformistiske forbunds bekostning. Mens kampen pågår og umiddelbart etter dens avslutning må en sette alt inn på å likvidere den tilsvarende overveiende flertall av dem går over i de revolusjonære forbundenes (se resolusjonen fra RFI's IV. kongress til punkt 1 på dagsorden). I denne forbindelse fortjener det forsøk som ble gjort i Bordeaux under havnearbeiderstreiken et alvorlig studium og etterfølgelse. Her ble det reformistiske forbund fullstendig opprevet, mens dets medlemmer trådte over i Unitære Forbund.

Hva de reformistiske forbund angår, hvor bare en del av medlemmene er blitt erobret av oss i streikens forløp eller umiddelbart etterpå, må det treffes alle forholdsregler for å befeste vår politiske og organisatoriske innflytelse innenfor disse forbund for å vinne flertallet av medlemmene og gjennom dette legge til rette forutsetningen for å slå også disse reformistiske organisasjonene istykker.

Mens kampen pågår og umiddelbart etter dens avslutning må en sette alt inn på å likvidere den tilsvarende reformistiske organisasjon, slik at alle dens medlemmer eller det overveiende flertall av dem går over i de revolusjonære forbundenes rekker (se resolusjonen fra RFI'S IV, kongress til punkt 1 på dagsordenen). I denne forbindelse fortjener det forsøk som ble gjort i Bordeaux under havnearbeiderstreiken et alvorlig studium og etterfølgelse. Her ble det reformistiske forbund fullstendig opprevet, mens dets medlemmer trådte over i Unitære Forbund.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Belgiske gruvearbeidere synger Internasjonalen under en streikedomonstrasjon i 1959. (Foto: NTB)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

På den annen side krever tilstedeværelsen av to parallelle organisasjoner et ganske særlig godt kjennskap til stemningen blant massene fra det revolusjonære forbunds side, og likeledes kampen mot de reformistiske lederes demagogi, idet disse alltid vil være rede til å hykle kampberedskap for ikke å tape sin innflytelse over medlemsmassene. I disse land er det ganske særlig farlig for RFI-tilhengerne å la initiativet gli ut av hendene på seg, å la seg lure av de reformistiske lederes venstrefraser og tro at reformistene faktisk har lyst og evne til å kjempe mot borgerskapet. Dette vil være den sikreste vei til tilintetgjørelsen av den revolusjonære fagbevegelse. Fører en lokalavdeling som tilhører den reformistiske sentralorganisasjonen en virkelig kamp mot arbeidskjøperne, er det naturligvis det revolusjonære forbunds oppgave å slutte enhetsfront med den, men det må treffes forholdsregler mot mulige kapitulasjonslyster, særlig i kampens avgjørende øyeblikk. Det revolusjonære forbund må rive hele massen av arbeiderne med seg, og det såvel de som er organisert i de forskjellige forbund som også i særdeleshet de uorganiserte, og i praksis bevise at bare det revolusjonære forbund går konsekvent inn for arbeidermassenes interesser. Derfor er det nødvendig at de revolusjonære organisasjonene støtter seg på de valgte streikekomiteene og bringer tilveie det intimest mulig samarbeid med dem. Bare en riktig politikk under ledelsen av de økonomiske kampene vil kunne heve de revolusjonære forbunds autoritet i massenes øyne, befeste dem politisk og organisatorisk, og forvandle dem til organisasjoner som omfatter arbeiderklassens flertall.

XIII. Streiker i land hvor det er fascisme og hvit terror.

I land med fascisme og hvit terror forløper streikene i det overveiende antall tilfeller nå for tiden med elementær kraft. Dette betyr at R. F. I.-tilhengerne i disse landene ikke har forstått å trenge inn i bedriftene på en slik måte at de tross represalier kan øve innflytelse på streikens begynnelse, på de krav som blir stilt opp og på dens utgang. Herav følger at i disse landene er det umiddelbare arbeidet i bedriftene av særlig betydning, idet det bare er fra disse at det kan foretas økonomiske og politiske utfall. I land hvor allerede det å stille opp økonomiske krav blir behandlet som en forbrytelse, består tross alt oppgaven i å trekke de størst mulige masser av arbeiderne med i utarbeidelsen av de økonomiske krav. Utarbeidelsen av kravene bør finne sted i fabrikkenes avdelinger, overrekkelsen av kravene av en stor representasjon bestående av 100-tall personer. Dette må på ingen måte oppfattes som en fast obligatorisk enhetlig regel for alle land. Etter forholdene i hvert enkelt av de land hvor den hvite terror og fascisme råder, må man foreta hensiktsmessige tilpasninger, hvor man under alle omstendigheter må sørge for å sammenfatte

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011
de valgte representasjoner slik at man ikke utsetter alle aktive for represalier og terror. Valg på delegerte kan og bør en foreta i forbindelse selv med de aller minste spørsmål som henger umiddelbart sammen med arbeidernes interesser. I disse landene er det av særlig betydning å velge en dyktig streikeledelse. Når valgene av streikeledelse foretas, må man ha for øye de mulige forhold og represalier, og samtidig velge ut en liten ledende gruppe blant medlemmene av den store streikeledelse som i tilfelle av forhandlinger og forfølgelser kan fortsette ledelsen av streiken. I disse landene blir informasjon og forbindelse av ganske stor betydning, men til dette trenger man et illegalt apparat. I disse land er den umiddelbare beskyttelse av de streikende mot fascistiske bander av stor betydning, og det må i den anledning særlig organiseres forsvarsorganisasjoner. Hovedsaken under enhver streik i disse land er hårdnakket å bestrebe seg på at en skal kunne gå åpent fram og benytte selv den minste anledning til i streikens forløp å tre fram fra sine underjordiske skjulesteder.

I betraktning av den stadig hyppigere omdannelse av fagbevegelsen i fascistisk retning i alle land med fascistisk diktatur, stiller enhver økonomisk kamp den revolusjonære fagbevegelsen og massene overfor nødvendigheten av å stille hele det fascistiske fagforeningssystem like overfor revolusjonære faglige organisasjoner. I Polen og Ungarn foreligger således den oppgave å skape revolusjonære fagforeninger, i Bulgaria og Romania å befeste dem og bygge dem ut til masseorganisasjoner, i Italia og Jugoslavia den oppgave å organisere arbeiderne i illegale revolusjonære fagforeninger, overalt i den nærmeste tilknytning til kampen for de proletariske klassemessige fagforeningenes åpne eksistens, mot regjeringen og dens agenters terror, mot det fascistiske diktaturet.

XIV. Metodene for å gi streikene politisk innhold.

I forbindelse med kapitalens konsentrasjon og borgerskapets og reformismens tendens til å erstatte streikekampen med voldgiftsystemet får enhver streik politisk karakter. Men dette betyr ennå ikke at alle arbeidere forstår den politisk, dvs. den klassemessige betydning av de økonomiske kampene som utfolder seg. Under disse omstendigheter er det RFI-tilhengernes oppgave å bibringe massene politisk forståelse på grunnlag av erfaringene fra de daglige kampene. Dvs. det er nødvendig – med utgangspunkt i de krav som blir oppstilt og uten noen sinne å tape dem av sikte – ved hver gitt etappe i kampen å sende ut paroler som hever kampen til et høyere trinn. Å utvikle streiker til politiske streiker betyr ikke at man skal tale om politikk i sin alminnelighet, men det betyr å bringe de umiddelbare krav i sammenheng med krav av allmenn natur. Således utsettes de fleste streiker for represalier,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

de bringer en i forbindelse med myndighetenes beskyttelse av streikebrytere, lærer en å kjenne voldgiftretten osv. Dermed er det klart at disse spørsmålene må bli til kampspørsmål under enhver streik. Hovedsaken er at enhver arbeider av kampens erfaringer lærer at staten beskytter arbeidskjøperne mot arbeiderne, at rettsvesenet, pressen, kirken osv. som »står over klassene» i virkeligheten står i arbeidskjøpernes tjeneste, at enhver større økonomisk konflikt stiller problemet om kampen klasse mot klasse. Det er av betydning ikke å ha altfor mange paroler på en gang, og alltid huske at den politiske parolen gjør mest nytte som er nærmest knyttet sammen med vedkommende konflikts forløp og med den situasjonen som er oppstått gjennom den.

På denne måten kan de politiske kampparolene (kravene) som knyttes sammen med vedkommende masseaksjon fra proletariatets side i sin helhet danne en enhetlig politisk plattform som arbeidere av alle politiske retninger, også de partiløse, forener seg om.

Man må utnytte massenes oppvåknen under streiker til å forsterke kampanjen omkring krigsfaren mot Sovjet-Unionen. Enhver arbeider må forstå den nære forbindelsen som består mellom krigsforberedelsene mot den proletariske staten og styrkingen av alle former for utbytting, press og terror, som kapitalistene i den kapitalistiske stabiliserings navn undertrykker arbeiderne med. Mens streikene pågår henleder den revolusjonære fagbevegelsen spesielt oppmerksomheten på massenes mobilisering i de bedrifter som er mest innstilt på krigen, og på jernbanefolkene. Blant dem må man popularisere parolen om generalstreiken, massestreiken og innstillingen av all transport under krigen. I forbindelse med kampen mot den imperialistiske krigen må man kjempe mot alle former for militarisering og militære organisasjoner i bedriftene.

XV. Formene og metodene for mobilisering av den faglige opposisjonen i hele landet.

Erfaringene fra de siste streikene i Frankrike, Tyskland og Polen har vist at lokalorganisasjonene i streiketider ikke får den tilstrekkelige hjelp og understøttelse fra fra hele partiets side, fra den revolusjonære faglige sentral og fra den faglige opposisjonen. Imidlertid er en aktiv ledelse av en alvorlig økonomisk kamp fra de revolusjonære forbundene og faglige opposisjonens side bare mulig om det lykkes oss å mobilisere alle de kreftene som står til vår rådighet. Derfor består de revolusjonære forbundene og opposisjonenes viktigste oppgaver i følgende:

1) Så snart det trekker opp til konflikt i en eller annen industrigren må de beste krefter dirigeres til kampsentret.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

2) Den samlede agitasjon og propaganda må tilrettelegges i overenstemmelse med konfliktens varighet og betydning.

3) I pressen må de pågående kamper gis den plass som de har bruk for. Streikens deltagere må selv trekkes med som medarbeidere.

4) Hele det revolusjonære forbundet og faglige opposisjoners arbeid må stilles i streikens tjeneste. Hele det løpende arbeid må legges opp på en slik måte at det i størst mulig grad understøtter streikekampen.

5) Det må føres streng kontroll med virksomheten til enhver kamerat som har fått seg overdratt en bestemt arbeidsoppgave.

6) Av særlig betydning er det å passe på at nye krefter blant arbeiderne, arbeiderskene og de unge arbeidere innenfor vedkommende industrigren blir trukket med i ledende arbeid under streikekampen. Her vil man kunne finne hundreder og tusener av personer som frivillig vil utføre et veldig arbeide.

7) Det må bringes til veie en levende forbindelse mellom det ledende organ for kampen og sentral-ledelsen for den revolusjonære bevegelsen.

8) For at alle krefter skal bli mobilisert til understøttelse av kampen må de fagforeningsfolk som har med den umiddelbare ledelsen av konflikten å gjøre skildre stillingen slik den er, uten noen utsmykkende omskrivninger.

XVI. Arbeidet blant arbeiderskene og arbeiderhustruene.

I betraktning av industriens rasjonalisering og den utstrakte bruk av kvinnelige arbeidere blir det av særlig stor betydning å trekke arbeiderskene med til deltagelse i streiken. Erfaringene viser at arbeiderskene og arbeiderhustruene spiller en meget stor rolle under streiker og lockouter. Derfor er følgende nødvendig:

1) Allerede under forberedelsesarbeidet må man vie særskilt oppmerksomhet på organisasjonen av arbeiderskene og på å oppstille særlige krav som berører arbeiderskenes interesser.

2) Under streiker må arbeiderskene og arbeiderhustruene trekkes med til aktivt medarbeiderskap og de må overlates de forskjelligste funksjoner med hensyn til agitasjon, organisasjon, hjelpearbeider osv., og i den anledning må det nedsettes særlige utvalg av arbeiderhustruer.

3) Det må dannes særlige flygende kolonner av arbeidersker for bearbeidelsen av arbeiderskene.

4) Ved valget på lockoututvalg henholdsvis streikekomiteer må det sorges for at det blir innvalgt en betydelig prosent arbeidersker. I bedrifter som i overveiende grad arbeider med kvinnelig arbeidskraft, skal flertallet av streikeledelsen bestå av arbeidersker.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

5) Blant de delegerte som oppnevnes for å opprettholde forbindelsen med andre distrikter og andre industrigrener, må det ubetinget tas med arbeidersker.

6) Berører en streik eller en lockout et betydelig antall arbeidersker, må det kalles inn særlige konferanser av arbeidersker som har til oppgave å organisere forberedelsen av arbeiderskene og kreve at representanter for de mest aktive arbeidersker blir opptatt i streikeledelsen. Men dette skal på ingen måte utelukke at arbeiderskene deltar i felles konferanser med de mannlige kolleger.

7) Da reformistene i sine manøvrer omkring likvideringen av en konflikt meget hyppig forsøker å treffe avtaler på bekostning av de svakeste deler av proletariatet (arbeiderskene og de unge arbeidere), må man ved avslutningen av en konflikt være særlig oppmerksom på at disse arbeidergruppenes interesser blir ivaretatt.

XVII. Formene og metodene for å trekke ungdommen inn i de aktive kampene.

Under de økonomiske konfliktene må det vises særlig oppmerksomhet når det gjelder å beskytte ungdommens interesser og for å trekke ungdommen med i den aktive kampen. Ved utarbeidelsen av kravene må det ubetinget tas med særlige punkter som tar hensyn til de unge arbeidernes arbeid, og ved valgene på kamporganer må ungdommen tas i betraktning på samme måte som de voksne arbeiderne. En særlig viktig rolle kan ungdommen spille når det gjelder streikevakter, i forsvarsorganisasjonene, ved opprettholdelsen av forbindelsene, ved kontrollen med gjennomførelsen av de beslutninger som de ledende organene har fattet, ved spredningen av streikekomiteens skrifter osv. Man må ta opp en avgjort kamp mot den sosialdemokratiske tradisjon som består i at man betrakter ungdommen som en gruppe som ikke fortjener noen oppmerksomhet. RFI-tilhengerne må legge seg på sinne at aktiviseringen av hele bevegelsen i høy grad avhenger av hvorvidt det lykkes å trekke de unge arbeiderne med i aktiv deltagelse i kampen.

I streikeledelsen må det anbefales å danne ungdomskommisjoner til å utføre særlig arbeide blant ungdommen, for å knytte alle unge arbeidere og lærlinger fast sammen med streikefronten.

XVIII. *Organiseringen av understøttelse.*

Spørsmålet om understøttelse under en streik spiller en meget stor rolle. Da de reformistiske forbund saboterer bevegelsen og ofte erklærer en utbrutt streik ulovlig for ikke å behøve å yte de streikende noen understøttelse, og da

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

de uorganiserte blir ringeaktet av reformistene og støtt vekk samtidig med at man nekter dem enhver hjelp, består den faglige opposisjonens og streikeledelsens oppgave i å samle den storst mulige mengde av midler for å yte hjelp til de streikende og lockoutede arbeidere.

I den anledning er det nødvendig:

1) Å forlange av forbundet at det skal betale understøttelse til enhver som streiker eller som er med i streik eller lockout.

2) Å forlange av forbundet at det stiller en bestemt sum til rådighet for understøttelse av de uorganiserte.

3) Det må foranstaltes særlige pengeinnsamlinger blant arbeidere over hele landet for å understøtte såvel de organiserte som de uorganiserte.

4) Til dette arbeidet må man trekke inn den Internasjonale Arbeiderhjelp som under økonomiske kamper skal fungere som hjelpeorganisasjon. I land med en selvstendig revolusjonær fagbevegelse er det de revolusjonære forbundenes oppgave å understøtte de streikende. Ved gjennomførelsen av denne oppgave skal man også ta til hjelp de lokale organisasjoner IAH.

5) Særlig oppmerksomhet må vies bruken av kooperasjonen under økonomiske konflikter. I den forbindelse er det likevel nødvendig å bryte motstanden fra de kooperative byråkratenes side som mener at lockouter og streiker er noe som ikke angår dem.

6) I kommunene og parlamentene må det reises krav om understøttelse til de arbeiderne som deltar i kampen (lockout eller streik) og til deres familier. Disse kravene må på den mest mulig virksomme måte understøttes gjennom delegasjoner og demonstrasjoner av de kjempende.

XIX. *Informasjon og forbindelse.*

En av de viktige oppgavene under en streik eller lockout består i å sette de valgte organer i forbindelse med samtlige arbeidere som deltar i kampen og holde den store masse underrettet om alle begivenheter som angår kampen.

I den anledning er det nødvendig:

1) Regelmessig å innkalle streikekomiteene og regelmessig å gi de kjempende rapporter om deres møter.

2) Hurtig og fortløpende rapportvirksomhet i pressen om kampens forløp og alle viktige begivenheter.

3) Utgivelse av særlige aviser eller løpesedler på grunnlag av den enhetlige plattformen som er etablert gjennom kampen. Disse utgis av streikeledelsene. Organene skal bringe regelmessige beretninger om kampens forløp, om kampledelsens virksomhet og gjennomførelsen av understøttelsesforholdsregler osv.

Politisk streik: Sit down ved Bodø Mekaniske Verksted under aksjonen mot momsen i 1969. (Foto: NTB)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

4) Man må følge systematisk og omhyggelig med i alt som den borgerlige og reformistiske presse skriver om kampene og det må sørges for de nødvendige tilsvar i arbeiderpressen og streikeledelsens bulletin.

5) Til informasjon og forbindelse må man utnytte arbeideridrettsklubber som sykkelklubber osv. Idrettsøvelser kan og skal under streiker benyttes til å skaffe til veie og opprettholde forbindelsen mellom de kjempende på de forskjellige bedrifter eller forskjellige distrikter.

XX. Forbindelsene med broderorganisasjonene i andre land.

Til tross for at tekstilarbeidernes store kamper i Nord-Frankrike, i München-Gladbach og i Lodz fant sted samtidig var det ingen som helst slags forbindelse mellom de streikende. Men en slik forbindelse ville under disse streiker ha vært av stor betydning. Av denne grunn er det nødvendig for framtida å gjøre følgende:

1) Opprette forbindelse mellom arbeiderne i andre distrikter og industrigrener gjennom valg av særlige delegasjoner.

2) I tilfelle av større konflikter er det ønskelig at streikeledelsene henvender seg til arbeiderne i andre land.

3) Det må sendes fortløpende og tilstrekkelige informasjoner om streikens forløp og kampmetodene til offentliggjørelse i den internasjonale presse.

4) Den røde Fagforenings-Internasjonale og Komintern må systematisk informeres om alle enkeltheter i kampens utvikling.

5) De reformistiske forbundene og internasjonalen må til stadighet avsløres på grunn av sin uvirksomhet og fiendtlighet like overfor den kamp som er i gang.

Sluttbemerkning.

Spørsmålet om arbeidet innenfor de reformistiske fagforeningene forblir i kraft overensstemmende med beslutningene på EKKI's 9. plenumsmøte. RFI's IV. kongress og Kominterns 6. kongress. Da spørsmålene om de økonomiske kampene vekker særlig stor oppmerksomhet innenfor alle kommunistiske partier, revolusjonære fagforeninger og revolusjonære opposisjoner, vil Den kommunistiske Internasjonalen og Den røde Fagforenings-Internasjonalen på sin side med særlig stor oppmerksomhet komme til å følge alle økonomiske kamper, hurtig å reagere overfor alt som skjer på dette område i hvert enkelt land, og såvel under forberedelsen som også under kampenes gjennomførelse yte hjelp etter evne. Bare gjennom et slikt samvirke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

mellom Komintern, RFI og seksjonene i de forskjellige land vil det være mulig å nyttiggjøre de økonomiske konfliktene på beste måte for den internasjonale arbeiderbevegelsen, og rive lederskapet over massene ut av de internasjonale reformistenes hender.

Fra Røde Faglige Internasjonales resolusjon på Strasbourgerkonferansen, 1928

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

J. Stalin:

KLASSEKAMPEN

Borgerskapets samhold kan bare rokkes av proletariatets samhold.

Karl Marx

Dagens samfunn er ytterst sammensatt. Det er et broket lappverk av klasser og grupper, – stor-, mellom- og småborgerskapet; de store, mellomliggende og små føydallandeierne; håndverkssvenner, ufaglærte kroppsarbeidere og faglærte fabrikkarbeidere; det høyere, mellomliggende og lavere presteskap; det høyere, mellomliggende og lavere byråkrati; en mangeartet intelligensia, og andre grupper av liknende art. Slik er det brokete bilde samfunnet vårt framviser!

Men det er også klart at jo lengre samfunnet utvikles, dess klarere trer det to hovedretninger fram av dette mangfoldet. Og dess tydeligere deles dette sammensatte samfunn opp i to fiendtlige leire, – den kapitalistiske leir og den proletære leir. De økonomiske streikene i januar (1905) viste klart at Russland virkelig er delt i to leirer. November-streikene (1905) i St. Petersburg, og juni–juli-streikene (1906) i hele Russland, førte til et sammenstøt mellom lederne for de to leirene og blottla dermed dagens klassemotsetninger. Siden da har den kapitalistiske leir vært på vakt. I denne leiren pågår det febrilske og uopphørlige forberedelser: Det blir dannet lokale kapitalistforeninger, de lokale foreninger går sammen i distriktsforeninger og disse går sammen i all-russiske (landsomfattende) foreninger. Kapitalistene legger opp økonomiske reserver, starter aviser og avholder landsomfattende kongresser og konferanser. – – –

Slik organiserer kapitalistene seg i en egen klasse for å tøyle proletariatet.

På den annen side er også den proletære leir på vakt. Også her foregår det febrilske forberedelser til den kampen som er nært forestående. Trass i forfølgelser fra reaksjonen blir det her på samme vis dannet lokale fagforeninger, de lokale foreninger slutter seg sammen for å danne distriktsforbund, fagforeningene legger opp økonomiske reserver; fagforeningspressen vokser, og landsomfattende fagkongresser og konferanser blir holdt. – – –

Det er klart at også proletariatet organiserer seg som egen klasse for å tøyle utbyttingen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Det var en tid da det hersket »fred og ro» i samfunnet. Den gangen var det ikke tegn til disse klassene og klasseorganisasjonene deres. Det pågikk selvsagt også kamp da, men den kampen hadde en lokal karakter, ikke en allmenn klassekarakter. Kapitalistene hadde ikke egne foreninger, og hver enkelt kapitalist måtte hanskes med sine »egne» arbeidere på egen hånd. Heller ikke hadde arbeiderne noen foreninger og derfor måtte arbeiderne i hver fabrikk stole på sine egne krefter. Riktignok var det lokale sosialdemokratiske organisasjoner som ledet arbeidernes økonomiske kamp, men alle vil være enig i at denne ledelsen var svak og tilfeldig; de sosialdemokratiske organisasjonene hadde knapt nok grep om sine egne partisaker.

De økonomiske streikene i januar markerte imidlertid et vendepunkt. Kapitalistene fikk det travelt og begynte å organisere lokale foreninger. Kapitalistforeningene i St. Petersburg, Moskva, Warszawa, Riga og andre byer ble til som følge av januar-streikene. Kapitalistene i olje-, mangan-, kull- og sukkerindustrien, f. eks., omgjorde sine gamle »fredelige» foreninger til »kamp»-organisasjoner og begynte å befeste sine stillinger. Men kapitalistene var ikke tilfreds med dette. De bestemte seg for å danne en landsomfattende forening, og samlet seg derfor til en hovedkongress i 1905 i Moskva. Dette var den første all-russiske kapitalistkongress. Her kom de fram til en avtale hvor de forpliktet seg til ikke å gjøre noen innrømmelser overfor arbeiderne uten å ha samrådd om det på forhånd. Videre skulle en i »særs vanskelige» tilfeller erklære *lockout*. Dette var utgangspunktet for en heftig kamp mellom kapitalistene og proletariatet. Den markerte begynnelsen på en serie av stor-lockouter i Russland. For å føre en stor kamp trengs det en sterk organisasjon, derfor bestemte kapitalistene seg til å møtes på ny for å danne en enda bedre sammensveiset organisasjon. Slik kom den andre all-russiske kapitalistkongressen sammen i Moskva (i juli 1905) tre måneder etter den første kongressen. Her bekreftet de vedtakene fra den første kongressen, bekreftet nødvendigheten av lockouter og valgte en komite til å forberede innkallelsen av nok en kongress. I mellomtida ble kongressens vedtak satt i kraft. Kjensgjerningene har vist at kapitalistene følger disse vedtakene til siste bokstav. Hvis dere husker lockoutene som kapitalistene erklærte i Riga, Warszawa, Odessa, Moskva og andre større byer, – hvis dere husker novemberdagene i St. Petersburg, da 72 kapitalister truet 200 000 St. Petersburg-arbeidere med lockout, da vil dere lett forstå hvilken mektig kraft den all-russiske kapitalistforeningen representerer, og hvor nøye de setter sin forenings beslutninger i verk. Så, etter den andre kongressen, arrangerte kapitalistene nok en kongress (i januar 1906), og til sist, i april i år, fant kapitalistenes all-russiske »innvielseskongress» sted. Her ble det vedtatt ensartede regler og valgt et sentralbyrå. Ifølge avisene er disse reglene allerede blitt godkjent av regjeringen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Det kan således ikke være noen tvil om at det russiske storborgerskap allerede har organisert seg i en egen klasse, at det har sine lokale, distriktsvise og sentrale organisasjoner og kan mobilisere hele Russlands kapitalister etter en eneste plan.

Å slå ned lønna, utvide arbeidsdagen, svekke proletariatet og knuse dets organisasjoner, – det er målet for kapitalistenes hovedorganisasjon.

I mellomtida har arbeidernes fagforeningsbevegelse vokst og utviklet seg. Her gjorde også innflytelsen fra de økonomiske streikene i januar seg gjeldende. Bevegelsen antok en massekarakter, dens behov ble større og etter hvert ble det klart at de sosialdemokratiske organisasjonene ikke kunne drive både parti- og fagforeningsarbeid. En form for »arbeidsdeling» mellom partiet og fagforeningene var nødvendig. Partisaker måtte tas hånd om av partiorganisasjoner og fagforeningssaker av fagforeninger. Og dermed begynte organiseringa av fagforeninger.

Det ble dannet fagforeninger over hele landet – i Moskva, St. Petersburg, Warszawa, Odessa, Riga, Krakow og Tiflis. Riktignok la de reaksjonære hindringer i veien, men til tross for dette fikk bevegelsen overtaket og foreningenes antall vokste. Snart ble framveksten av lokale foreninger fulgt av framveksten av distriktssammenslutninger, og til slutt nådde tingene det trinnet da en – i september i fjor – kom sammen til en all-russisk fagforeningskonferanse. Dette var den første fagforeningskonferansen. Resultatet av denne konferansen var blant annet at den knyttet foreningene i de forskjellige byene nærmere til hverandre og endelig valgte et sentralbyrå til å forberede innkallingen av en landskongress av fagforeninger. Oktoberdagene kom – og fagforeningene ble dobbelt så sterke som før. Lokale og dermed også distriktsvise foreninger, vokste dag for dag. Sant nok bremset »desembernederlaget» betraktelig på takten i danningen av fagforeninger, men senere tok fagforeningsbevegelsen seg opp igjen og gikk så bra at i februar dette året ble den andre fagforeningskonferansen innkalt. Den var bredere og mer representativ enn den første konferansen. Konferansen erkjente nødvendigheten av å danne lokale, distriktsvise og landsomfattende sentra, valgte en »organisasjonskomite» for å forberede den kommende all-russiske kongressen, og vedtok aktuelle resolusjoner om de løpende spørsmål som angikk fagforeningsbevegelsen.

Det kan således ikke være noen tvil om at proletariatet – trass i at reaksjonen herjer – organiserer seg i en egen klasse. Det styrker stadig sine lokale, distriktsvise og sentrale fagforeningsorganisasjoner og arbeider ogsa støtt for å forene utallige arbeidskamerater mot kapitalistene.

Å sikre høyere lønner, en kortere arbeidsdag, bedre arbeidsforhold, å tøyle utbyttinga og å stanse kapitalistforeningens framstøt, dette er målet for arbeidernes fagforeninger.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Slik blir dagens samfunn splittet i to store leirer; hver leir organiserer seg i en egen klasse. Den klassekampen som har flammet opp mellom dem, brer seg og blir mer og mer intens for hver dag, og alle andre grupper samler seg rundt disse to leirene.

Marx sa at enhver klassekamp er en politisk kamp. Dette betyr at om proletariatet og kapitalistene i dag fører en økonomisk kamp mot hverandre, vil de i morgen være nødt til å føre en politisk kamp og således beskytte sine respektive klasseinteresser i en kamp som tar to former. Kapitalistene har sine spesielle forretningsinteresser. Og det er for å beskytte disse interessene at de økonomiske organisasjonene deres eksisterer. Men i tillegg til sine spesielle forretningsinteresser, har de også felles klasseinteresser, nemlig å styrke kapitalismen. Og det er for å beskytte disse felles interessene at de må føre den politiske kampen og har bruk for et politisk parti. De russiske kapitalister løste dette problem meget lett: de innså at det eneste parti som »likeframt og fryktesløst» kjemper for deres interesser var Oktobrist-partiet. De bestemte seg derfor for å samles om dette partiet og godkjenne dets ideologiske lederskap.

Siden da har kapitalistene ført sin politiske kamp under dette partis ideologiske lederskap. Med dets hjelp øver de innflytelse på den nåværende regjering, (som undertrykker arbeidernes foreninger, men har det travelt med å godkjenne dannelsen av kapitalistenes sammenslutninger), de sikrer valget av dets kandidater til Dumaen, osv. osv.

Økonomisk kamp med hjelp av foreninger og felles politisk kamp under Oktobrist-partiets ideologiske ledelse er den form klassekampen som i dag føres av storborgerskapet, antar.

På den andre siden finner vi i dag også liknende fenomener i den proletære klassebevegelsen. For å beskytte proletariatets faglige interesser blir det dannet fagforeninger, og disse kjemper for høyere lønner, en kortere arbeidsdag osv. Men i tillegg til faglige interesser har proletariatet også felles klasseinteresser, nemlig den sosialistiske revolusjon og innføringen av sosialismen. Det er imidlertid umulig å fullføre den sosialistiske revolusjon før proletariatet erobrer politisk makt som en samlet og udelelig klasse. Derfor må proletariatet føre den politiske kampen og derfor trenger det et politisk parti som fungerer som ideologisk leder for dets politiske bevegelse. Selvfølgelig er de fleste arbeiderforeningene uten partitilhørighet og nøytrale, men dette betyr bare at de er uavhengige av partiet kun i finansielle og organisatoriske saker, det vil si; de har sin egen atskilte økonomi, de har sine egne kongresser, og er offisielt ikke bundet av politiske partiers avgjørelser. Når det gjelder et *ideologisk* avhengighetsforhold mellom fagforeningene og et

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

eller annet politisk parti, så må det utvilsomt eksistere og kan umulig unngå å gjøre det. For selv om en ser bort fra alt annet – er det med medlemmer av forskjellige partier i foreningene, folk som uvegerlig tar med seg sine politiske overbevisninger i fagforeningene.

Det er klart at hvis proletariatet ikke kan unnvære den politiske kampen, kan det heller ikke unnvære et politisk partis lederskap. Mer enn det. Det må selv lete etter et parti som med heder kan føre dets foreninger til det »lovede land», til sosialismen. Men her må proletariatet være på vakt og handle med omtenksomhet. Det må nøye undersøke det politiske varelager til de politiske partiene og fritt godta ideologisk lederskap fra det partiet som modig og uopphørlig kjemper for dets klasseinteresser, holder proletariatets røde fane høyt, og dristig leder det til politisk makt, til den sosialistiske revolusjon.

Til nå har *Det Russiske Sosialdemokratiske Arbeiderparti* fylt denne plass, og følgelig er det fagforeningenes oppgave å godta dets ideologiske lederskap.

Det er allment kjent at de faktisk gjør det.

Slik er økonomiske sammenstøt med fagforeningenes hjelp, politiske angrep under sosialdemokratiets ideologiske lederskap den formen proletariatets klassekamp har antatt i dag.

Det kan ikke være noen tvil om at klassekampen vil flamme opp igjen med økende heftighet. Proletariatets oppgave er å føre organiseringens metode og ånd inn i sin kamp. For å oppnå dette er det nødvendig å styrke foreningene og å forene dem, og i dette kan den all-russiske fagforeningskongress gjøre god nytte. Ikke en »partiløse arbeideres kongress», men en kongress av arbeideres fagforeninger er hva vi i dag trenger for at proletariatet skal bli organisert i en forent og udelelig klasse. Samtidig må proletariatet gjøre alle anstrengelser for å styrke og befeste det partiet som vil virke som den ideologiske og politiske leder for dets klassekamp.

Skrevet november 1906

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Friedrich Engels:

EN RIMELIG DAGSLØNN FOR ET RIMELIG DAGSVERK

En rimelig dagslønn for et rimelig dagsverk.

Dette har de siste femti årene vært den engelske arbeiderbevegelsens parole. Den gjorde nytten den gangen fagforeningen vokste fram etter at de skammelige lovene mot organisasjonsretten ble opphevet i 1824.[1] Enda bedre nytte gjorde den under den ærerike chartistbevegelsen[2] den gangen de engelske arbeidere marsjerte i spissen for den europeiske arbeiderklassen. Men verden går framover, og en del ting som var ønskverdig og nødvendig for femti, ja selv bare for tretti år siden, er nå foreldet og kan være malplassert. Hører ikke også dennne ærverdige parolen blant disse?

En rimelig dagslønn for et rimelig dagsverk? Men hva er nå egentlig en rimelig dagslønn, og hva er et rimelig dagsverk? Hvordan bestemmes de ut fra lovene som styrer det moderne samfunnets liv og utvikling? For å finne svar på dette spørsmålet, må vi ikke bygge på vitenskapen om moralen eller om rett og likhet; heller ikke på sentimentale følelser og humanitet, rettferd eller ren veldedighet. Det som er rimelig, kan ligge fjernt fra det som sosialt er rett og rimelig. Hva som er sosialt rimelig eller urimelig kan bare bestemmes ut fra en vitenskap, nemlig vitenskapen om de materielle kjensgjerningene i produksjonen og varebyttet – vitenskapen om den politiske økonomi.

Hva kalles så en rimelig dagslønn og et rimelig dagsverk i den politiske økonomien? Ganske enkelt lønnsnivået for en dags arbeid, varigheten og intensiteten i en dags arbeid slik den bestemmes av arbeidskraftkjøperens og arbeidernes konkurranse på det frie markedet. Og hva er disse foreteelsene når de bestemmes slik?

En rimelig dagslønn er under normale forhold summen som kreves for å holde seg på det gjennomsnittlige levenivået i det distriktet og i det landet han bor – det han trenger for å holde seg arbeidsfør og til å oppdra barn. Det virkelige lønnsnivået kan endres med svingningene i forretningslivet. Noen

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

ganger ligger det over, andre ganger under et slikt mål. Under forhold hvor faktorene er tilpasset hverandre skulle dette målet dannes av gjennomsnittet av alle svingningene.

Et rimelig dagsverk er lengden på arbeidsdagen og den faktiske arbeidsintensiteten som i løpet av en dag forbruker arbeidernes fulle arbeidskraft uten å minske hans evne til å utføre samme arbeidsmengden også den neste dagen og de følgende dagene.

Denne transaksjonen kan beskrives slik: Arbeideren gir kapitalisten sin fulle arbeidskraft for en dag, dvs. det meste han kan gi uten å gjøre det umulig at den samme transaksjonen fortsetter uavbrutt. I bytte får han nøyaktig så mye til levnetsmidler som gjør det mulig at samme handelen gjentar seg hver dag. Arbeideren gir det maksimum og kapitalisten det minimum som handelstransaksjonens natur tillater. Det er en svært merkelig form for rettferd.

Men la oss trenge dypere inn i saken. Så lenge lønn og arbeidstid i den politiske økonomien bestemmes av konkurransen, er det rimelig å forlange at begge parter har like sjanser og like vilkår. Men det er ikke tilfelle. Når kapitalisten ikke kan bli enig med arbeideren, kan han tillate seg å vente og leve av sin kapital. Arbeideren kan ikke det. Han har bare sin lønn å leve av og må derfor arbeide, uansett når, hvordan og på hvilke vilkår han kan få arbeid. Arbeideren har ingen rimelige sjanser. Sulten er en fryktelig trusel som virker mot ham. Og likevel er dette etter kapitalistklassens politiske økonomi toppen på rettferd.

Dette er likevel det minste. Bruken av mekanisk kraft og maskiner i nye industrier og utbredelsen og forbedringene av maskinene i de industrier de alt er tatt i bruk, skyver stadig flere arbeidere ut fra arbeidsplassene. Dette skjer langt raskere enn de overflødiggjorte arbeiderne blir suget opp og satt i virksomhet av fabrikkene i et land. Disse overflødige arbeiderne stiller en sann industriell reservearme til rådighet for kapitalen. I dårlige tider får de sulte, tigge stjele eller de blir satt til tvangsarbeid. I gode tider settes de inn for å øke produksjonen. Og helt til den aller siste mannen, den siste kvinnen og det siste barnet i denne reservearmeen har funnet arbeid – som bare skjer i stormende overproduksjonstider – helt til dette øyeblikket vil konkurransen dem imellom holde lønningene nede. Forekomsten av denne reservearmeen styrker kapitalens makt i kampen mot arbeidet. I kappløpet med kapitalen stiller ikke arbeidet bare med dårligere utgangspunkt – det stiller også med en tung kanonkule bundet til beinet. Og det er rettferd ifølge den kapitalistiske politiske økonomien.

La oss så undersøke av hvilke fond kapitalen betaler de så overordentlig rimelige lønningene. Naturligvis av kapitalen. Men kapital produserer ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

verdier. Arbeidet er, når en ser bort fra jorda, den eneste kilden til rikdom. Kapitalen selv er ikke annet enn opphopete arbeidsprodukter. Av dette følger det at arbeidslønnen blir betalt av arbeidet og at arbeideren blir lønnet av sitt eget arbeidsprodukt. Ut fra det en vanligvis anser for rettferdig, skulle arbeiderens lønn være produktet av hans arbeid. Men det er ikke rettferdig ut fra den politiske økonomien. Tvert imot. Arbeiderens arbeidsprodukt går til kapitalisten, og av det får arbeideren bare nok til rene eksistensmidler. Og enden på dette så uvanlige »rettferdige» konkurransekappløpet er dermed at arbeidsproduktet til dem som arbeider, uunngåelig samles i hendene på dem som ikke arbeider.

I deres hender blir det til det mektigste midlet til nettopp å gjøre de menneskene som har frambrakt det, til slaver.

En rimelig dagslønn for et rimelig dagsverk! Det kunne også være mye å si om det rimelige dagsverket som i rettferd ligger på nøyaktig samme nivået som lønningene. Men det får vente til et senere høve. Av det som er slått fast går det klart fram at parolen har overlevd seg selv og i dag neppe holder stikk lenger. Den politiske økonomiens upartiskhet, – slik den i virkeligheten fastsetter lovene som rår i det bestående samfunn – denne upartiskheten står helt og fullt på den ene siden – på kapitalens. La oss derfor begrave den gamle parolen for alltid og erstatte den med en annen:

Arbeidsmidlene – råstoffene, fabrikkene, maskinene – over i det arbeidende folkets egne hender!

Fra »The Labour Standard»,
London 7. mai 1881.

NOTER:

1. *Opphevelsen gjaldt »Combination Laws» som forbød enhver form for organisering og aktivitet av arbeiderne. Loven om arbeidersammenslutninger, som kom året etter, la også store hindringer i veien for fagforeningenes virksomhet.*
2. *Chartistbevegelsen – »den første breie, politiske og proletarisk-revolusjonære massebevegelsen» (Lenin) i England i 1830–40 årene skrev seg fra 1838 da det engelske Parlament vedtok en lov som de engelske arbeiderne hadde krevd (lov = Charter, derav navnet).*

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) mai 2011

Lenin: Om streiker
»Strasbourgertesene» om streiketaktikk
Stalin: Klassekampen
Engels: »En rimelig dagslønn for et rimelig dagsverk»

Oktober

STUDER STREIK OG STREIKETAKTIKK

Arbeidere streiker i alle land der det kapitalistiske lønnsslaveriet hersker. Hvorfor er det nødvendig å bruke dette våpenet, hva kan arbeiderne oppnå med det, hvordan skal det brukes?

Det er disse spørsmåla du finner svar på i dette heftet. Det inneholder et utvalg av artikler av noen av arbeiderklassens største forkjempere og lærere: Engels, Lenin og Stalin. Og det inneholder utdrag av de såkalte »Strasbourger-tesene» – resolusjonen om streiketaktikken fra Den røde Faglige internasjonales konferanse i 1928.

»Dette stoffet er jo menneskealdre gammelt, det er uten aktualitet i dag,» vil noen si. – Vi mener det motsatte.

Systemet med kapitalistenes utbytting av arbeidere som Engels skriver om her i en artikkel fra 1881, står fortsatt ved lag. Arbeiderklassen må også i dag kjempe for å holde lønna oppe. Den må fortsatt kjempe for det større målet: *»Arbeidsmidlene over i det arbeidende folkets egne hender!»* (Engels)

Derfor gjelder de analysene Lenin og Stalin her legger fram om streikekampens plass i arbeiderklassens kamp, dens styrke og begrensninger, like mye i dag som da de ble skrevet.

Derfor er anvisningene i Strasbourgertesene fremdeles uunnværlige når arbeidere skal forberede og organisere streiker, og sikre at kampen ikke blir sabotert og knust av opportunistiske ledere som tjener kapitalen.

Derfor gjelder fortsatt Lenins påpeking av at streiken er *en skole i krig*, der arbeiderne må lære seg å kjempe ikke bare for å slå tilbake angrep fra kapitalen, men å gjøre opp med sjølve det kapitalistiske systemet gjennom en sosialistisk revolusjon.

LES OG STUDER HEFTET, SPRE DET TIL ALLE ARBEIDERE SOM ER I KAMP OG ALLE SOM DRIVER AKTIVT STREIKESTØTTEARBEID!

HYTT OPPLAG NÅ 13 000!

Pris kr. 6,-

ISBN 82-7094-038-0